

Mladje

REVIJA ŽUPNIJ DORNBERK IN PRVAČINA

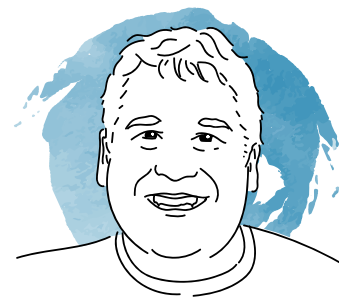
KAZALO

4	Raspopova družina v Župniji Dornberk	19	Izid publikacije o animatorstvu v Dornberku	32	Na kavi s svetnikom
8	Skupna peka kruha v krušni peči v Tabru	20	Začetek skavtskega leta	38	Potopis, ki to ni
9	Koncert ob 45. jubileju okteta Simona Gregorčiča	21	Saluti da Roma	44	Pametovanje novopečene mamice: 1. del
10	Šopek spominčic ob petdeseti obletnici Društva kmečkih žena Dornberk	23	Birmanci v Vipavskem Križu	46	Domačin, ki mu je Don Bosko bil za zgled
12	Na obisku pri svetnikih – enodnevni izlet	24	Skavtska jesenovanja	48	Požig Tabra 28. Maja 1944
16	»Vrednost življenja je v odnosih«	26	Prvoobhajanci se predstavijo	49	Vrtinec poezije
17	Postna predavanja	28	Birmanske skupine	50	Seznam top 5 knjig za marec-april 2024
		30	Pevski zbor MAME	52	Nagradna križanka
		31	Župnijski gospodarski svet (ŽGS) Dornberk		

Boštjan Toplikar
župnik

Velikonočna izdaja tokratne številke Mladja slika nedokončan most. Mostovi nam danes največkrat pomenijo zgolj nekaj deset metrov asfaltnege cestišča, ki ga prevozimo, ko prečkamo reko ali vrzel. Misel, pogled pa je že preko, na drugi strani kamor želimo priti. Naj si bo most z največjim kamnitim lokom na svetu ali pa majhna brv, nam omogoča, da prečkamo neprehodno.

Gradimo mostove zakonskega, družinskega življenja. Imeti most, ki povezuje dva različna svetova najboljše poznajo zakonci. V svojem življenju morajo nenehno graditi odnose, ki jih združujejo in povezujejo, imeti svoje cilje in medsebojno podporo v ljubezni in spoštovanju. Veličastna ustanova zakonskega življenja ima namen človeka dopolnjevati in omogočati njegovo uresničitev v najboljši možni meri. Polna predanost temu velikemu projektu je kot velikonočno tridnevje, veselje velikega četrtka v skupnem druženju in praznovanju, bolečina velikega petka v človeških omejenostih in prizadetostih ter slavje velike noči v življenju, ki ga zaznamujejo trenutki skupnega bivanja, rojstva novih življenj, nove priložnosti in upanje na nov dan. Naj se gradijo mostovi med poročenimi in tistimi, ki se poročiti želijo.

Gradimo mostove med krščenimi. Nekoliko obširnejša izdaja Mladja nam postreže tudi s številnimi dogodki krščanskega druženja. Krščansko skupnost razumem kot skupno pot, izlet, romanje, nekakšno procesijo. Biti zaznamovan s pečatom odrešenja in odrešenih je zadoščenje. To, da je drugi kristjan na isti poti, kot sem

sam, mi odkriva vrednoto medsebojnega druženja in povezovanja. Me dviga, ko sam s težavo stopam. Koliko zadoščenja je v mnogih starših, ki si v svojih domovih ustvarjajo skupnost odrešenih, velikonočnega zadoščenja in veselja. Med mladimi, ločenimi, ovdovelimi, potujočimi, ki svoje življenje doživijo kot izpolnjujoče. Čeprav je cestni most pogosto samoumevni del poti, ki ga pogosto ne opazimo več, naj nas krst spomni, da nas krščanska skupnost potrebuje in mi potrebujemo njo.

Gradimo mostove sorodno mislečih. Nekaj utrinkov Mladja nam postreže tudi z življenjem na vasi. In koliko zgodb bi lahko napisali, koliko sem jih tudi že slišal. Polpretekla zgodovina, stare pripovedi, novejša vragolije. Vedno znova pišemo nove. Naše vasi od Prvačine do Zalošč imajo še veliko priložnosti. Prepletamo se vedno bolj, ko sprejemamo nove člane, ko se spreminja podoba, ko prihajajo novi jeziki, ko se rodijo nove pobude. Sodelovanje pri zavzemanju za skupno dobro je nova priložnost in hkrati spoštovanje preteklosti. Je del prepletajočega se zavzemanja za to kar človeku koristi in ga gradi. Menim, da lahko na področju sorodnih misli in sodelovanja med nazorsko podobno mislečimi nastane še veliko lepega in koristnega za kraj. Želimo si medsebojnega sodelovanja.

Za konec še voščilo in kaj bi rekel, naj nam bodo slike, zapisi in misli v Mladju tudi del velikonočnega dogajanja. Jezusovo vstajenje je hrana duhovnega bujenja in naj nas prazniki zaznamujejo z dobrim in plemenitim. Veliko blagoslova, veselja!

Spoznajmo begunsko družino iz župnišča Raspopova družina v Župniji Dornberk

Metka Šinigoj

V župnišče se je konec poletja vselila sedemčlanska družina Raspopov. Katya (38 let) in Yurij (52) imata pet otrok, štiri sinove in hčerko. Artem (16) obiskuje 1. letnik računalniške šole v Novi Gorici, Yaroslav (12) obiskuje 7. razred, Rostislav (8) 3., Ruslan (7) 1., najmlajša Yana (5) pa vrtec v Dornberku.

Očetovo ime se prenaša

Za Ukrajince je značilno, da otroci »podedujejo« ime po očetu. Na primer Katyino pravo ime je Kateryna. Njenemu očetu je bilo ime Vasiliv, zato je njeno uradno ime Kateryna Vasilivna Raspopov. Yurijev oče je bil Oleksij, zato je on uradno Yuri Oleksijevič Raspopov. Yurijevi sinovi

imajo poleg svojega imena še dodatek Yurijovič in priimek Raspopov, hči pa je Yana Yurijeva Raspopov.

Da bi se bolje spoznali, smo mamó Katyo prosili, da nam predstavi svojo družino in njihovo življenjsko zgodbo.

Ukrajina, naša domovina

Katya: Prihajamo iz predmestja mesta Nikolaev (rus. Mykolaiv), ki je pristaniško mesto ob Črnem morju, v južni Ukrajini. To je deveto največje mesto v Ukrajini, ki je imelo več kot 470 tisoč prebivalcev. Gre za rusko govoreče mesto (čepprav je 99 % prebivalstva ukrajinskih državljanov), zato je ruščina tudi naš družinski jezik. V šoli se poučuje v ukrajiniščini, učijo pa se tudi ruski jezik in angleščino.

Mesto Nikolaev (rus. Mykolaiv) je dobilo ime po svetem Nikolaju iz Mire (slov. Miklavž), ki je tudi zavetnik mornarjev.

V mestu je več ladjedelniški tovarn, ki proizvajajo različne vrste plovil, med njimi tudi tankerje in bojne ladje. Je pomembno ladjedelniško in prometno središče za Ukrajino. Ta ima rodovitno črno zemljo in je med največjimi izvoznicami žit na svetu. Tega se največ natovori prav v pristaniščih mest Nikolaev in Odessa, ki je oddaljena dve uri.

Prav zaradi strateške pomembnosti je v začetku marca 2022 mesto Nikolaev »veljalo za naslednjo ključno postojanko ruskih sil na poti do Odese«.

Beg pred strašno vojno

Katya: V ruskem napadu na naše mesto je umrlo veliko civilistov, uničeni in porušeni so bili deli mesta. Tudi naš dom je poškodovan. Strašljivo je, ko ti nad glavo letijo rakete in se pogosto oglašajo sirene. Na pot sem se odpravila sama s petimi otroki. Veliko hudega smo doživeli. Ponoči smo prepešačili ukrajinsko-romunsko mejo, kjer nas je z avtom čakal bratranec. Otroci so bili prestrašeni, premraženi, utrujeni. Hvala Bogu so bili na obeh straneh meje prostovoljci, ki so nam dajali hrano, vodo, otrokom sladkarije. Strašljivo je bilo prečkati kontrolne točke. Na avtomobil smo postavili napis »OTROCI«, da bi se s tem lažje zaščitili pred barbarskimi streli. Prednost so imeli avtobusi s prostovoljci, ki so prevažali otroke in ženske. Z otroki smo z avtom potovali 4 dni, brez prestanka. Mož Yuri je v Slovenijo prišel za nami, poldrugi mesec kasneje, konec aprila 2022.

Vere v Ukrajini

V Ukrajini je večina prebivalstva pripadnikov pravoslavne vere. Pripadnikov ukrajinske grškokatoliške cerkve je manj kot 10 %, le peščico je pripadnikov rimskokatoliške cerkve ter pripadnikov različnih protestantskih cerkva. Glavna razlika med pravoslavno in katoliško cerkvijo je, da rimokatoliki priznavamo papeža za vrhovnega poglavarja cerkva, pravoslavci pa svoje (lokalne) patriarhe. Katoliški duhovniki živijo v celibatu, pravoslavni pa se lahko poročijo pred posvetitvijo. Malo drugačno je tudi podeljevanje zakramentov. Pravoslavne cerkve in druge vzhodne katoliške cerkve podeljujejo zakramente uvajanja v krščanstvo že v otroštvu, pri enem obredu in v zaporedju: krst, birma, evharistija.

V Sloveniji

Katya: V Novi Gorici imam sestrično Olgo, ki v Sloveniji živi že 13 let. Sprejela nas je v svoje stanovanje, čeprav je bilo tesno za dve družini. Iskali smo nastanitev, ki bi bila primerna za našo veliko družino. Za dva meseca smo se preselili v Sevnico, vendar smo žal imeli zelo slabo izkušnjo z lastnico hiše. Gospa je bila zasvojena z alkoholom in njenih pijanih izpadov ni bilo mogoče zdržati. Sestrična nam je še vedno v veliko pomoč pri urejanju dokumentov in tolmačenju. Ona je izvedela, da se je v Dornberku sprostilo stanovanje v župnišču.

V Dornberku

Katya: Župnik Boštjan nas je na ogled stanovanja sprejel konec avgusta. Takoj smo se odločili. Poklical je tudi ravnateljico v osnovno šolo, da je sprejela otroke v šolo in vrtec. Vselili smo se 30. avgusta. Lepo nam je tukaj. Čutimo, da tu živite dobri, prijazni in mirni ljudje. Hvaležni smo vsem, ki ste nas sprejeli in nam pomagali opremiti stanovanje s pohištvom, aparati in kuhinjskimi pripomočki. Hvala dobrim ljudem za krompir, jabolka, grozdje, otroška kolesa in ostalo. Hvala podjetju, ki je doniralo računalnike za otroke in sosedu Vitimirju, ki je uredil internet in nastavil TV. Veseli smo, da tu živi tudi Ukrajinka Tatyana, na katero se vedno lahko obrnemo in z njo poklepetamo v svojem jeziku. Hvaležna sem vsakomur, ki mi ponudi prevoz do Šempetra ali Nove Gorice, ko naredim večje nakupe ali imam druge opravke. Hvaležna sem tudi vzgojiteljicam v vrtcu in učiteljem v šoli, da lepo ravnajo in skrbijo za moje otroke. Vojna, selitve in bolezen očeta sta jim povzročila veliko travm, zato je pomembno, da so dobili občutek varnosti in sprejetosti.

Prazniki

Pravoslavno cerkveno leto je podobno katoliškemu, tudi številni prazniki so enako razporejeni in številni svetniki godujejo na iste datume. Ne pa vsi, npr. Sveti Nikolai (Miklavž) v Ukrajini goduje in otroke obdaruje na večer pred 19. decembrom. Tudi pravoslavno bogoslužno leto določata največja krščanska praznika božič in velika noč. V Ukrajini so v skladu z odločitvijo ukrajinske pravoslavne cerkve verniki božič lani prvič lahko praznovali 25. decembra. Doslej so tradicionalno sledili julijanskemu koledarju in božič praznovali 7. januarja. Ukrajina se od revolucije leta 2014 oddaljuje od Rusije na vseh področjih, ta proces pa je še dodatno pospešila invazija ruske vojske.

Ukrajinska kulinarika

Značilne ukrajinske jedi so preproste, raznovrstne in nasitne. Najbolj znana ukrajinska jed je zagotovo boršč, juha iz govejega ali svinjskega mesa, zelenjave in rdeče pese. Tradicionalne jedi pogosto doživljajo zapleten proces toplotne obdelave – sprva so ocvrte ali kuhane, nato pa dušene ali pečene. Zelo priljubljena jed so piroške, ocvrti žepki iz testa, polnjeni s krompirjem, zeljem, mesom, čebulo ali sirom. Osnovno živilo je krompir, ki ga pripravljajo na različne načine, celo v palačinkah.

Prihodnost je nepredvidljiva

Katya: Po izobrazbi sem kuharica – natakarica, a moj glavni poklic je biti mama, skrbeti za družino in za moža. Občasno sem delala kot pomočnica v kuhinji, čistilka in v proizvodnji. Yuri je po poklicu serviser gospodinjskih aparatov. V Sloveniji je bil nekaj časa zaposlen v podjetju Mahle v Šempetru, vendar je zaradi bolezni službo izgubil. Je invalid že od otroštva. Pri šestih letih je doživel nesrečo na gradbišču, kjer je družina gradila hišo. Betonska plošča se je prevrnila nanj in mu zmečkala levo nogo. S pomočjo ramenskih bergel hodi po eni nogi, včasih uporablja tudi protezo. Sedaj pa se bori še z zdravstvenimi težavami v trebuhu. V novembru je imel zahtevno operacijo v šempetrski bolnišnici. Zato je trenutno naša največja želja, da bi se mu povrnilo zdravje, da ne bi trpel bolečin, ter da bi morda lahko spet dobil službo. Ker nimamo lastnega prevoza, nam bi bilo najlažje, če bi delo dobila v bližini, ali bi to delo z možem opravljala doma (lepljenje, pakiranje, rezanje, ...).

Hvaležni smo, da imamo streho nad glavo, in da smo lahko kot družina skupaj. Zavedam se, da je večina begunskim mam in otrok brez prisotnega moža in očeta. Zelo pogrešamo svojo domovino. V Ukrajini imam starše in mlajšo sestro z družino. Njen mož poveljuje letalskim četam v domačem kraju. Sestra zaradi tega ni želela zapustiti države. V bitki za Nikolaev so naši ljudje uspešno pregnali Ruse iz mesta. Vsi - vojaki in civilisti - so prijeli za orožje. A sovražnik še vedno bombardira naše vasi in regijo. Tudi Yuri ima doma sestro, ki je bila nekaj časa v begunstvu v Turčiji, vendar se je nato zaradi zdravstvenih težav vrnila domov na terapije. Sreča, da so telefoni, da se lahko slišimo in ostajamo povezani. Prosimo vseмогоčnega Boga, da bi se vojna končala in da bi lahko v miru živeli v svobodni domovini.

Skupna peka kruha v krušni peči v Tabru

Danijela Klinec

Še po drugi svetovni vojni sta v Tabru delovali dve veliki peči, kjer so občasno, predvsem ob veliki noči, vaščani skupaj pekli kruh. Ena peč je bila pri Brikenih, v spodnji hiši, druga pa pri Tišlerjevih, na prostem, med murvo in hišo. Teh peči na žalost ni več, so pa druge, sezidane na novo.

V eno od njih, ki jo je na dvorišču Perocave hiše sezidal naš vaščan Janko Čotar Mlakar, smo lansko leto - na soboto pred cvetno nedeljo - vaščani v košaricah prinesli peč v vzhajane hlebce in druge pekovske dobrote.

Janko hlebce enega za drugim s krušnim loparjem previdno postavi v razgreto peč in ne mine prav dosti časa, ko so opojno dišeči hlebci že zunaj vročega objema. Zavijemo jih s prtiči in jih damo hladit v košarice. Pa tudi tja ne za dolgo!

Zelo smo namreč neučakani, kakšnega okusa je kakšen hlebec. Tako se začne degustacija, pokušina. Seveda se na lepo pokriti mizi znajdejo tudi druge dobrote, s katerimi lahko kombiniramo kruh. Vsak prinese nekaj svojega in pokusi dobroto drugega. Tako tudi kruh. Vsi kruhi in drugi izdelki so bili zelo dobri, čeprav raznoliki; poseben okus jim je dala prav zidana peč oziroma kroženje zraka v njej.

Lani, leta 2023, je peka kruha izredno lepo uspela. Na roko nam je šlo tudi vreme, saj je bilo sončno in že prav prijetno toplo. Upamo, da bo letos podobno in bomo lahko poročali o okusnih dobrotah, ki so povezale vaščane pri tem tradicionalnem opravilu v prijetnem vzdušju.

Koncert ob 45. jubileju okteta Simona Gregorčiča

»Pod trto bivam zdaj
v deželi rajskomili,
srce pa gor mi sili ...«
- Simon Gregorčič

Dornberk – V nedeljo, 26. novembra 2023, smo v župnijski cerkvi v Dornberku lahko prisluhnili Oktetu "Simon Gregorčič". Koncert so pripravili v čast jubileja, in sicer ob njihovi 45. obletnici delovanja. Ta častitljiva leta smo lahko proslavili ob zvenu glasov in ob poustvarjenih skladbah. Program je povezoval priznani slovenski filmski in gledališki igralec Pavle Ravnohrib.

Zasedba se je iz skromne želje po prepevanju sčasoma razvila v skupino, ki je postala sinonim za ubrano moško petje na severnem Primorskem. Da so pevci za izvedbo koncerta izbrali prav Dornberk, ni bilo naključje. V petek, 24. novembra, je namreč minilo 117 let od smrti goriškega slavčka, ki je del svojega življenja preživel tudi v naši okolici. Gregorčič je v »deželi rajskomili«, v spodnji Vipavski dolini preživel kar 14 let. Ob enem pa je Dornberk tudi kraj z izjemno pevsko tradicijo, kar je bil še dodaten razlog za glasbeni dogodek v pevsko tako bogatem kraju.

V prvem delu koncerta smo lahko prisluhnili izvedbam nekaterih biserov sakralne glasbe. S svojim orglarskim vložkom je nedeljski večer popestrila tudi Tjaša Veselič, učenka Glasbene šole Nova Gorica. Izvedla je Bachovo Tokato in fugo v d-molu, s katero je obiskovalce popeljala v eno najbolj prepoznavnih del orglarskega repertoarja.

Drugi del koncerta pa je bil posvečen Simonu Gregorčiču, njihovemu patronu, kot ga poimenujejo člani pevske zasedbe. Duh Gregorčičeve čudovite sporočilnosti je v poslušalcih preko glasbe in besede vzbudil ljubezen do domovine ter soljudi. Z vključevanjem umetniških del velikega pesnika pa pevci ohranjajo pristno izročilo slavčkovega duha.

Šopek spominčic ob petdeseti obletnici Društva kmečkih žena Dornberk

Danijela Klinec

Sončnica v jeseni

*Sončnica v jeseni polna je poletja,
polna sonca toplega, je simbol zavetja.*

*Sončnica v jeseni toplo sije vame,
s svojim svetlim cvetom mi srce prevzame.*

*V njem spomini davni zopet oživijo,
kakor droben šopek spominčic zadišijo.*

Tako so 13. oktobra v Dvorani Čuklja zadišali spomini, zbrani v šopek spominčic, ki so ga ob svoji 50. obletnici delovanja povezale žene Društva kmečkih žena iz Dornberka. Ob svojem jubileju so izdale publikacijo z enakim imenom – Šopek spominčic, v kateri so predstavile nekaj utrinkov, spominčic iz preteklih let.

Slavljenke so Dornberški fantje, pod vodstvom Janka Hareja, pospremili na oder in jim mogočno zapeli slavnostno pesem »Zadoni nam, zadoni«.

Žene so v sodelovanju s pomočnico ravnateljice, gospo Ireno Humar Kobal, ki je bila tokrat v vlogi režiserke, pripravile prijetno in ganljivo prireditev, na kateri nas je voditeljica Magda Kerševan popeljala mimo petih omizij, ki so predstavljala področja njihovega delovanja.

Tako nam je s prve mize, ki je predstavljala kuharski kotichek, zadišalo po dobrotah, ki jih

pripravljajo kmečke žene, ko skrbijo za svoje družine in širšo skupnost. Spregovorile so o spoštljivem odnosu do hrane in dale nasvete mladim gospodinjam. Na njihovi mizi je bil tudi »kruh z modrimi pikami«. Žene so nam razložile, da so te »modre pike« jagode izabele, grozdja, ki so ga gospodinje zamesile v kruh ob posebnih priložnostih.

Ob drugem omizju so sedele ustvarjalke ročnih del, aranžerki in slikarka, ki so nam pričarale svoj bogat umetniški svet. Vse se s svojimi ročnimi spretnostmi ukvarjajo že zelo dolgo in s svojimi izdelki obdarujejo svoje prijatelje, člane svoje družine, pa tudi kolegice - članice Društva kmečkih žena ob njihovih življenjskih jubilejih. Le kdo se ne bi razveselil tako posebnega in izvirnega darila! Janja Šinigoj, ki je skupaj s hčerko Teo Šinigoj oblikovala sceno prireditve, je ob tej priložnosti izdelala strašilo, ki ga je postavila v vinograd in ob sadno drevje, da bo odganjalo nadležne ptice.

Elegantno urejeno tretje omizje so sestavljale pevke v oblačilih, v katerih so na svojih nastopih predstavljale domači kraj. Tako sta nam povedali Jelka Mrevlje, najstarejša med sodelujočimi, in Zorana Baša. Nastopov je bilo ogromno doma in po svetu, veliko je bilo petja kolegicam iz društva ob njihovih okroglih obletnicah. Mlajše pevke so dodale, da spoštujejo pevsko izročilo starejših, njihovo modrost, znanje in izkušnje. Nato so skupaj z ostalimi sopevkami veselo zapele priljubljeno »Bom šel na Trstelj«.

S četrtega, literarno-dramskega omizja, je na nas sijalo morje sončnic. Ustvarjalke so si sončnice, simbol toplote, izbrale za svoj simbol, saj želijo s svojim ustvarjanjem prinesiti toplino v srca ljudi. V nadaljevanju so predstavile veliko bero publikacij, mnogo je bilo uprizoritev, na katerih so sodelovale, celo snemanja filma so se udeležile. O svojem delovanju redno poročajo tudi v medijih. Poudarile so, da imamo odrasli veliko vlogo pri tem, da stare zgodbe, pesmice, pravljice, molitve prenašamo na mladino. V nadaljevanju je Danijela Klinec predstavila svojo mamo Stano Čotar, ki je bila literarna ustvarjalca in je hotela ob svojem osemdesetem letu v mesecu juliju izdati pesniško zbirko, vendar se je žal v maju 2023 poslovila. Prebrala je njeno pesem »Kako naj imenujem te?«, ki ponazarja notranji svet ženske, ki je ena sama ljubezen.

Peto omizje so sestavljale starejše članice Društva kmečkih žena, ki so v društvu že od vsega začetka. Pripovedi dveh članic sta bili hudomušni in iskrivi, polni energije takratnih mladih let. Tako je Marija Šinigoj povedala, kako je bilo, ko je njeno pecivo dobilo prvo nagrado na tekmovanju, Linka Šinigoj pa je povedala, kako je bilo ob ustanavljanju društva in kako so gledali doma na njene sestanke in izlete, ki so jih prirejale v društvu. Obe sta tudi članici literarne skupine DU Gradišče, ki jo že nekaj let predano vodi Dragana Marošević.

Slavljenkam je najprej spregovoril župan MONG, gospod Samo Turel. Slavnostni zahvalni govor je imela dolgoletna predsednica društva gospa Zorana Baša, ki se je vsem zahvalila za zgledno sodelovanje in dosedanjo podporo društvu. Zahvalila se je vsem dosedanjim predsednicam za njihov prispevek.

Prireditve je z lepimi slovenskimi pesmimi obogatilo petje zbora OŠ Dornberk pod vodstvom Aleša Vodopivca.

Ob zaključku dogodka smo bili povabljeni na druženje ob okusni hrani in pijači. Manjkala ni niti torta »50«, s katero je slavljenke presenetila KS Dornberk.

Veseli in dobro razpoloženi smo v poznih večernih urah odhajali na domove, v nas pa so odmevali lepi, topli utrinki s prireditve, dišalo je po šopku spominčic.

Na obisku pri svetnikih – enodnevni izlet

Danijel Kovačič

Na sončno, zadnjo soboto v avgustu smo se s katehistinjami in katehetom v družbi domačega župnika Boštjana odpravili na celodnevno romanje v sosednjo Italijo. Tam smo obiskali kraje, kjer sta živela in delovala dva izjemno priljubljena svetnika: sveta Bakhita in svetniški papež Pij X. Sam izlet pa je bil namenjen tudi organizaciji katehetskega leta 2023/24 in sami duhovni obnovi udeležencev.

Nobena knjiga ali film nam ne more tako približati intimno osebnost svetnika, kot to stori obisk kraja, kjer se je svetnik rodil, živel ali celo, kjer ležijo njegovi posmrtni ostanki. Ko obiščemo kraje, ki so zaznamovali svetnikovo življenje, gledamo prizore, ki jih je svetnik gledal, dotikamo se istih predmetov, kot se jih je sam - lahko bi celo rekli, da dihamo isti zrak skupaj z njim.

Kako blizu se nam takrat zazdi svetost! Kako dostopna! S svetnikom, ki ga na takšnem romanju spoznamo, pa postanemo pravi znanci, celo prijatelji. Tako se lahko kasneje v življenju prav na intimen in zaupen način zatekamo v molitvi in priprošnji k njemu.

1. del romaja: Sveta Bakhita

Prvi cilj romanja je bil dve uri in pol oddaljeno mestece Schia v sosednji Italiji. Tam je dolga leta delovala sveta Bakhita, katero neverjetno življenje se zdi kot pravi pustolovski film.

Nekaj o sveti Bakhiti

Rodila se je v Kartumu v Sudanu, v plemenu, ki so ga napadli Arabci in jo devetletno prodali za sužnjo. Petkrat je bila kot sužnja prodana, 10 let je nosila verige. Najbolj je trpela, ko je bila sužnja pri nekem turškem generalu, kjer so jo njegova žena in mama vsak dan iz poganskih ritualov neusmiljeno pretepali in tetovirati (z nožem so ji po prsih, trebuhu in rokah naredili zareze, v

katere so nadrgnili sol). Zaradi strahu je pozabila svoje pravo ime, gospodarji pa so jo posmehljivo začeli klicati Bakhita, kar pomeni »srečnica«.

Na zadnje je bila prodana nekemu italijanskemu konzulu, ki jo je odpeljal v Italijo. Tam je imela priložnost spoznati Jezusa. Spoznala je svojega pravega Gospodarja, ki jo za razliko od drugih ni mučil in zaslužnjeval, ampak rešil in celo trpel zanjo – kar je bilo njej najbolj poznano. Sprejela je zakramente in si zaželela, da bi vstopila v red kanosijank. Bila je sprejeta in naredila zaobljube ter svoje življenje preživela kot vdana redovnica, pričevalka odpuščanja in mlade navduševala za misijone. Umrla je leta 1947 in danes leži v katedrali v italijanskem mestecu Schio.

Sveta Jožefina Bakhita

Skoraj nepredstavljivo je, kakšne muke in trpljenja je sveta Jožefina prenašala v svojem življenju. Ko pa so jo nekoč vprašali, kaj bi naredila, če bi se še enkrat srečala s svojimi mučitelji, je odgovorila: »Pokleknila bi pred njimi, poljubila njihove roke in se jim zahvalila. Če ne bi bilo njih, ne bi nikoli postala božji otrok in Kristusova nevesta.« Prav v odpuščanju, nam je lahko nam vsem v zgled.

Zunanost in notranost samostanske cerkve v Schiu, kjer je Bakhita dolga leta prebivala in delovala.

Balzamirani posmrtni ostanki svetnice, ležijo pod oltarjem samostanske cerkve in kar kličejo k intimni molitvi.

Preprosta in karizmatična sestra nam na slikovit način razkaže samostan in predstavi razstavo o sv. Bakhiti.

Osebni predmeti svetnice. Kako blizu se nam zazdi svetost!

Vrhunec dneva – sveta maša na grobu svetnice. Sveto Bakhito smo prosili, na pri Bogu prosi za vse otroke, ki so nam zaupani in naj izprosi milost za naše katehetsko delo!

Skupinska fotografija ob relikvijah svete Bakhite.

2. del romanja: sveti papež Pij X.

Zgolj petdeset minut od Schie oddaljena vas (v smeri proti domu) je svetu dala še enega mogočnega svetnika - papeža, ki je s svojim izjemnim pontifikatom v začetku prejšnjega stoletja utrdil in okreplil sveto Cerkev. Rojstna vas svetega Pija X., ki dandanes nosi tudi njegovo ime – Riese Pio X, je tako bila naš drugi romarski cilj.

Na kratko o svetem Piju X

Izmed vseh 264 papežev, ki so se zvrstili v zgodovini Cerkve, jih 95 prištevamo med svetnike, to je nekaj več kot 35%. Eden izmed njih je tudi sveti Pij X.

Bil je prvi papež po dolgih stoletjih, ki ni bil plemiškega rodu. Ravno nasprotno, prihajal je iz revne, delavne družine in v svojem služenju je opravljal vse službe, od kaplana, župnijskega duhovnika, škofa in nenazadnje kardinala. Posledično je zelo dobro poznal preprosto ljudstvo in njegove potrebe.

Svojih skromnih korenin se ni nikoli sramoval.

Sveti Pij X.

Skromna svetnikova domačija.

Notranjost hiše je izredno domača in prijetna. Skoraj si lahko predstavljamo vsakdanje življenje v njej.

Njegov duhovni temelj pa je bila sveta evharistija, ki ji je posvečal največjo pozornost. Nekoč je zapisal: »Sveto obhajilo je najkrajša in najvarnejša pot v nebesa. So še druge: nedolžnost, a to je za majhne otroke; pokora, pa se je bojimo; velikodušno prenašanje življenjskih preizkušenj, a ko pridejo, jokamo in prosimo, da bi minile. Najzanesljivejša, najlažja, najkrajša pot je evharistija.«

Včasih je bila navada, da so k svetemu obhajilu pristopali zgolj enkrat letno, prav on pa je verno ljudstvo spodbujal k pogostejšemu, tudi dnevniemu prejemanju svete evharistije, seveda pod dvema pogojema - stanje posvečujoče milosti in pravi namen. Njemu gredo tudi zasluge, da

Vaška cerkev, posvečena svetemu Mateju.

Krstni kamen, kjer je bil svetnik nekoč krščen. Le kdo bi si takrat mislil, da bo majhno detece nekoč postalo svetniški papež, vrhovni poglavar Cerkve.

k prvemu svetemu obhajilu lahko pristopimo kot otroci. V svojem papeževanju je prenovil tudi katekizem, brevir, posebno pozornost pa je posvečal liturgiji ter gregorijanskemu petju.

Za zgled nam je torej lahko v svoji neomajni delavnosti, pobožnosti in pogumu, ki ga je izkazal pri svojem izjemnem delu. Ni se sramoval svojega preprostega porekla in kljub številnim pritiskom in nasprotovanjem, ki jih je bil deležen, ni nikoli prenehal goreče oznanjati Kristusa! Svoje geslo »Vse prenoviti v Kristusu!«, je svetniški papež dobesedno živel.

Le nekaj sto metrov proč od svetnikove domače hiše stoji cerkev, posvečena svetemu Mateju. Tu je bil Pij X. nekoč krščen, tu je prejel tudi vse zakramente uvajanja in pel svojo novo mašo.

Oltar in kip posvečena svetniku, kako ponosni so nanj njegovi sovaščani

Stišče dveh svetnikov

Skupna točka svetnikov, ki smo ju tisti dan spoznavali pa ni bila le geografska bližina. Ena izmed zanimivosti iz njunih življenj je tudi dejstvo, da sta se osebno poznala. Prav sveti Pij X. (ki je bil v tistem času Beneški patriarh), je podelil zakramente krščanskega uvajanja sveti Bakhiti.

Ta zanimivi detajl, nas uči pomemben nauk – svetniki se gradijo drug ob drugem, saj je svetništvo nalezljivo. **Sveti posamezniki, gradijo sveto skupnost.**

Zaključek

Ob koncu smo se polni vtisov bogatega romanja odpravili na dobre dve uri dolga pot domov. Čas smo izkoristili tudi za načrtovanje novega katehetskega leta, za prijetne pogovore in nenazadnje za večerno molitev.

Naj vam opis poti služi kot vabilo in ideja za družinski izlet!

Kelih s katerim je svetnik daroval svojo prvo mašo in nekaj relikvij svetnika -priložnost za poglobljeno molitev in intimen stik s svetnikom.

»»Vrednost življenja je v odnosih««

Delavnice Inštituta Integrum za birmance in njihove starše

V soboto, 13. 1. 2024, so v župnijo prišli sodelavci Inštituta Integrum. Z birmanci so izvedli delavnice o tem, kaj nam daje vrednost in kakšen je krščanski pogled na telesnost in spolnost.

Po uvodu so se birmanci razdelili v dve skupini, znotraj katerih so imeli delavnici o družabnih omrežjih in o vstopanju v intimne odnose. Na delavnici o družabnih omrežjih so odkrivali, katera družabna omrežja uporabljajo, koliko časa in pozornosti jim namenjajo, kako ta omrežja vplivajo na njihovo življenje in na njihove odnose.

Spoznávali so njihove nevarnosti, kako lahko postanejo zasvojljiva in tudi, katere slike so primerne za objavo in katere niso.

V delu o vstopanju o intimne odnose pa so spregovorili predvsem o tem, kaj je čistost, o lepoti spolnih odnosov in celostnem pogledu na spolnost.

Na koncu so si ogledali film na tematiko razsežnosti pornografije.

Na srečanju za starše pa smo odpirali temo celostne spolne vzgoje v današnji družbi. Ob vseh izzivih, ki nam jih prinašajo mediji, reklame, videospoti, družabna omrežja, videoigrice, pornografija ... je bil pogovor usmerjen v spoznavanje celostne slike in kje lahko kot starši najmočneje delujemo spodbudno za naše otroke. Po uvodni uri nagovora Benjamina Tomažiča se je odprla debata, ki je naslovlila konkretne izkušnje, ki smo jim priča v naših življenjih in možne načine soočanja z njimi.

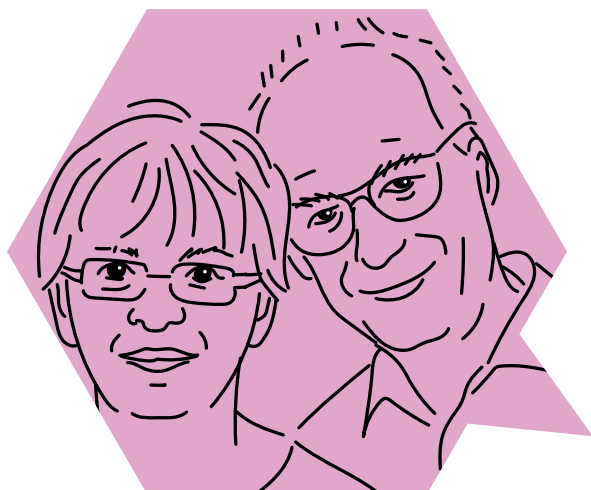
Dan smo zaključili s skupno sveto mašo. Po božji previdnosti smo prav ta dan v berilu iz pisma Korinčanom brali, da so naša telesa Kristusovi udje (1 Kor 6,13-20), zato je bil tudi nagovor gospoda župnika povezan s popoldanskimi temami.

Postna predavanja

Toni in Jernejka Harej

Župnija Dornberk nam je tudi letos omogočila sklop postnih predavanj, ki so bila pripravljena za različne poslušalce. Obiskali so nas: Aleš Čerin za zakonce, dr. Christian Gostečnik za duhovno rast ter dr. Andraž Arko za mlade.

Aleš Čerin je spregovoril o denarju med zakoncema. Denar lahko v zakonu deluje razdiralno, če ga je premalo, in tudi, če ga je preveč. Denar nam mora služiti, da imamo sredstva za družino, otroke, vsakodnevne potrebe, pa tudi za dolgoročne načrte oziroma tudi za morebitne slabe čase (bolezen, izguba zaposlitve). Denar v zakonu ni ženin in niti možev, pač pa mora biti skupen in ga skupaj tudi načrtno razpolagata. Če je Bog na prvem mestu v zakonu, bo tudi denar na pravem mestu. Vsak od zakoncev mora izoblikovati pravi odnos in meje do trošenja z denarjem in razlikovati med skopuštvom in nepotrebnim trošenjem. V dobre namene je potrebno občasno darovati, da je lahko tudi Bog, ki vidi na skrivnem, bogat plačnik v dobrem. Zadnja misel njegovega pričevanja, je bila misel papeža Frančiška, da denar mora služiti in ne vladati.

Dr. Gostečnik je spregovoril o nujnosti moža, ki posluša in sliši svojo ženo v njenih notranjih svetovih, ter da jo ima preprosto rad. Moški pa so željni pohvale. Žena je ponosna, da vidi njegovo delo in ga spoštuje. V odnosu med možem in ženo so štirje mejniki, ki odnos lahko rušijo ali gradijo: stari starši, starševstvo, denar in spolnost. Stare starše drug drugega je potrebno spoštovati in jih nikoli kritizirati. Starševstvo je umetnost sodelovanja med možem in ženo. Očetje naj bi nudili otrokom oporo, občutek varnosti, umirjenosti, razsežnost odpuščanja. Oče je ključen pri prenosu vere. Mama pa daje otroku brezpogojno ljubezen, tolažbo, prisotnost in usmiljenost. O spolnosti pa se je potrebno veliko pogovarjati o občutkih enega in drugega zakonca. Žena lahko sprejme moža, če jo ta sliši in stopi v njen čustven svet, ki se ga pa mora žena naučiti izraziti, da ga mož lahko razume.

ZGODILO SE JE ...

Dr. Andraž Arko pa je spregovoril mladim iz Vipavske doline, saj so se predavanja udeležili tudi mladi in birmanci iz župnij Kamnje, Šturje in drugih okoliških krajev, česar smo bili zelo veseli.

Spregovoril nam je o kristjanu, ki mu ni potrebno vere zreducirati na 10 božjih zapovedi in 6 resnic, da bi ga Bog imel rad. Tako kot starš nikoli ne zavrže svojega otroka, si tudi pri Bogu ni potrebno njegove ljubezni zaslužiti. Nebesa so se nam odprla pri sv. krstu in Bog ne pričakuje, da bomo brez greha in popolni. Strah in nevera sta največja sovražnika nas samih, ker smo navajeni, da si ljubezen moramo zaslužiti.

Biti kristjan je nemoderno v vsakem času in obdobju zgodovine. Vera se mora pri mladih graditi skozi leta in vsaka generacija se mora zavestno odločiti za vero, kot pravi sv. Janez Pavel II. Papež Frančišek pa nas še dodatno vabi, da v svoj vsakdan vnesemo besede prosim, hvala in oprosti – to pomeni biti učenec, kristjan.

Kristjani verujemo, da s smrtjo ni konec in to ni zadnja postaja, ampak da obstaja vstajenje. Mladi naj v življenju ne pozabijo na molitev in naj se obračajo na Svetega Duha in njegove darove. Naj se ne bojijo priznati, da so kristjani, da imajo svojo vero in vrednote in naj ne bodo tihi, ko so pozvani za pričevanje.

Postni čas je čas, ko človek ugotavlja, kaj je zares pomembno v svojem življenju. Je dar milosti in čas, da začneš in narediš nekaj novega. Čas, da nekaj izpustiš, končaš, prekineš... ampak tudi čas, ko nekaj vneseš, vneseš drugačne vzorce, nekaj, kar mi bo koristilo tako na duši kot na telesu... in tako predrugačen stopam v svoje drugačno notranje stanje... in stopaš nato drugačen v odnose z drugimi... Post naj nas vodi k zdravi ponižnosti, da smo samo ljudje, da nismo Bog. Tako lahko padem, lahko sem ranljiv. In ko bom znal/a sprejeti svojo krhkost in nemoč, bom to znal sprejeti tudi pri drugem človeku.

Izid publikacije o animatorstvu v Dornberku

Poletje je čas, ki se ga vsi otroci veselijo. Čas, ko šolsko torbo postaviš v kot in misliš le na to, kaj boš počel v prostem času. Poletni čas v naši župniji pa je že nekaj časa zaznamovan z oratorijem.

Oratorij pa ni nekaj, kar se zgodi kar samo od sebe. Pri tem ima pomembno vlogo župnija in animatorji. To so mladi, v večini srednješolci, pa tudi učenci zadnjih razredov osnovne šole in študenti, ki se skozi leto pripravljajo na to, da bodo na oratoriju lahko ustvarjali pravo vzdušje in pogoje, da bodo otroci od tam odnesli nekaj za svoje življenje. Storiti to pa ni vedno lahka naloga. Animatorstvo je zame poslanstvo, v katerega moraš vlagati svoj trud. Naučiti se moraš prilagajanja, potrpežljivosti, vedno moraš biti pripravljen nekomu priskočiti na pomoč, improvizirati, imeti ogromno energije čeprav bi najraje od utrujenosti in vročine šel spat. Postati in biti animator je tako dar, saj te delo, ki ga opravljaš, če se le odpreš Bogu vodi do novih spoznanj v veri, te navdaja z veseljem in ljubeznijo.

Po dolgih letih animatorstva, ki so za mano se vedno znava rada spominjam preteklih oratorijev in dogodkov, ki sem jih preživela s soanimatorji in otroki. Vsak oratorij je nekaj posebnega, tako je bilo tudi lani, saj je bil to 10. oratorij, ki smo ga imeli v župniji po ponovni obuditvi oratorijev v Dornberku. Ob tej priložnosti se je Nuša Velišček odločila, da zbere nekaj informacij o animatorstvu in skupaj z Župnijo Dornberk pripravi publikacijo. Tako smo 1. oktobra 2023 praznovali sveto mašo, pri kateri smo se Bogu zahvalili za vse lepe trenutke, ki nam jih je Bog podaril času oratorija ter za vse nekdane in sedanje animatorje, voditelje in seveda otroke.

Publikacija je tako župljanom Župnije Dornberk in vsem ostalim približala naloge ter pomen animatorstva in obudila spomine na minula let. Hvala, Nuša Velišček, da si se lotila tega verjamem, da zahtevnega dela, v katerega si vložila nešteto ur. Hvala, Luka Purgar, da si poskrbel za to, da je publikacija izšla v tako čudoviti obliki, opremljena z vsemi detajli. Hvala, Lucija Kovačič, ki si svoj čas namenila za lektoriranje tako dolgega besedila.

Največja zahvala pa gre seveda Bogu, ki nas je v vseh letih oratorija varoval, da ni prišlo do nobene hujše nesreče, nas vodil v pripravah in oratorijskih dnevih, nam na našo pot in v naše skupine postavil »lih toliko pridne otroke« kot smo jih potrebovali za osebno rast in nas vsakokrat znova učil, kako naj ljubimo. Tako kot nas ljubi On, ki je naša pot, resnica in življenje.

Začetek skavtskega leta

V soboto, 14. 10. 2023, smo otvorili novo skavtsko leto z viteškim turnirjem.

Viteškega turnirja se je udeležila četa in tudi klan. Igre je ocenjevalo pet grofov, ki so določali zmagovalce in poražence.

Svojo koordinacijo in povezanost v skupini so vitezi krepili z viteškim nogometom, temu pa je sledila bitka dveh vojsk, kjer je bila na preizkušnji njihova hitrost in moč. Pomerili so se tudi v mečevanju, poraženci pa so morali plačati s kaznijo. Zelo pomembna lastnost viteza je natančnost, ki so jo morali pokazati pri ciljanju ščita. Zadnja igra turnirja je bila napad na mesto, kjer si je četa morala hitro izmisliti strategijo, kako naj vsak vitez prepleza visoko obzidje. S skupnim sodelovanjem jim je to tudi uspelo. Klan je moral medtem v nekaj minutah izdelati bivak, primeren za grofe, napisati serenado in turnir zaključiti s slavnostno pijačo. Turnir se je zaključil s sprejemom novincev v četo in prestopom najstarejših skavtov v vejo PP. Dan smo zaključili s sveto mašo in Bogu priporočili celotno leto, ki je pred nami.

Foto: Blaž Skočir

Saluti da Roma

Nuša Velišček

Spodobi se, da se tudi mladi kdaj pa kdaj odpravimo na lepše. Med jesenskimi počitnicami smo raziskovali lepote prestolnice naše zahodne sosede.

V četrtek, 2. 11. 2023, smo se zgodaj zjutraj podali na pot, ki je pravzaprav minila izjemno hitro. Vlak je drvel proti Rimu in mladi smo se veselili novih dogodivščin ter upali, da bo na Apeninskem polotoku topleje kot v domačem Dornberku. Že takoj po prihodu smo začeli z raziskovanjem nekaterih cerkva, ki naj bi jih bilo v glavnem mestu dežele Lazie okoli 900. Fascinantno je bilo videti mogočne spomenike krščanske vere in preplet vseh umetniških stilov, ki so se razvijali skozi stoletja. Spustili pa smo se tudi v podzemlje in več izvedeli o katakombah, ki so najbolj znano podzemno pokopališče na svetu.

Romanje je bilo namenjeno tudi občudovanju ostalih antičnih znamenitosti. Ogledali smo si Kolosej, del Foruma Romana, sprehodili smo se mimo Circusa Maximusa, se ustavili pred Panteonom. Dih nam je zastal, ko smo lahko od blizu videli Fontano di Trevi in vanjo vrgli kovanec v pričakovanju, da se nam želja uresniči. Španske stopnice, ki so nas čakale le streljaj naprej, so na vrhu ponujale čudovit razgled. Nismo pa pozabili niti na žepno državo in uradno prebivališče papeža.

Mladi smo bili nad izletom navdušeni. Povezali smo se med seboj in Bogom. Nekateri so tako strnili svoje vtise:

MLADI V ŽUPNIJI

“

Ti dnevi, ki smo jih preživali v Rimu, so bili super! Izvedeli smo veliko novega, poskusili dobro italijansko hrano, se naužili toplega jesenskega vremena! Vse to nama bo zares ostalo v spominu!

”

Tina Šinigoj in Manca Berce

Med prekrasnim romanjem smo se spomnili tudi na vse Dornberškovce in prosili za zdravje in duhovno moč.

Birmanci v Vipavskem Križu

Birmanci so se od 24. do 26. novembra 2023 odpravili v Vipavski Križ. Mnogi ga imenujejo biser sredi Vipavske doline. Gase, grad, obzidje, trgi, samostan ... Vsak od arhitekturnih delov naselja pripoveduje svojo zgodbo.

Birmanski vikend, ki ga Župnija Dornberk organizira za vsako generacijo, je namenjen poglobljanju vere in odnosa do Boga. Animatorji, birmanci in župnik smo se pogovarjali o hvaležnosti, dobrem človeku, kristjanu in molitvi.

Posvetili smo se dobrim delom in odnosu do drugih. Osnovnošolce smo animatorji postavili v zanimive situacije in z njimi debatirali, kako bi odreagirali v določenem trenutku. Birmanci, ki jih birma čaka spomladi, so se v molitvi zblížali in prosili za darove Svetega Duha. Da pa smo zares začutili utrip srednjeveške vasice, nam je Kristina Vrčon Jejčič z zanimivo razlago približala zgodovino samostana bratov kapucinov.

V nedeljo smo se pridružili župljanom Vipavskega Križa in se zahvalili za doživet vikend, ki je poskrbel tudi za tesnejše prijateljske vezi.

Skavtska jesenovanja

Meta Mrevlje

V novembru smo se skavti odpravili na jesenovanje.

Četa se je v Godoviču dobila s četo Cerkno 1 in se skupaj podala na pot proti Vrhju Sv. treh kraljev. Na poti smo zbirali naše lastnosti, ki smo jih pisali na "pašapwrt", s pomočjo katerega smo lahko v novem svetu, kjer smo se znašli, oblikovali svojo usodo. Na cilju smo se lahko pogostili v Taverni, se udeležili večernega karnevala in se družili z igrami in glasbo, ponoči pa nas je prebudil Divji lov, s katerim smo skupaj pregnali veliko zlo, ki je prišlo v naše dežele. Jesenovanje smo zaključili s sveto mašo in tržnico, kjer so se nam predstavili obrtniki s svojimi umetnostmi in nam pokazali, česa vse se lahko pri skavtih še naučimo in kaj nas čaka v letošnjem skavtskem letu.

“

Jesenovanje smo začeli z naporno hojo do tabornege prostora. Med potjo smo se spoznavali s skavti iz Cerknega in se zabavali. Prespali smo v župnišču na Vrhju Svetih Treh Kraljev. Imeli smo razne igre in dejavnosti, a najboljša je bila nočna igra, ko nas je obiskal Jara. Naše jesenovanje smo zaključili z mašo.

”

Lea, o četinem jesenovanju

Klan pa se je prvič odpravil na samostojen izhod, in sicer do Črnič. Iskali smo ukraden čarobni tiramisu, pisali pisma sebi v prihodnosti, na koncu pa imeli obred sprejema v klan, kjer smo dobili tudi brezove obročke za okoli rutk. Vsi smo se vrnili domov z novimi izkušnjami in medsebojno povezanostjo.

“

17. novembra smo se klanovci podali na lov za izgubljenim tiramisujem. Med raziskovanjem smo se zelo zabavali in spoznavali tako sebe kot tudi drug drugega. Noč smo preživel v župnišču v Črničah, naslednji dan pa nadaljevali svojo nalogo. Tiramisuja nismo našli, zato smo ga sami pripravili v gozdu. Za zaključek krasnega jesenovanja pa smo še prestopili v klan. Domov smo se vrnili utrujeni, a z nepozabnimi spomini.

”

Manca, o klanovskem jesenovanju

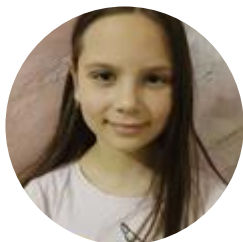
Prvoobhajanci se predstavijo

- 1 Kaj ti pomeni Jezus?
- 2 Kako si se počutil/a po prvi sveti spovedi?
- 3 Katera je tvoja najljubša igra?

Meta Čušin

- 1 Jezus mi pomeni ljubezen in prijazno, čisto dušo.
- 2 Po prvi sveti spovedi sem se počutila lažjo in bolj veselo.
- 3 Najraje se igram v gozdu, ko izdelujem s sestrico gozdno hiško.

Julija Gorup

- 1 Jezus je moj prijatelj in vedno mi stoji ob strani.
- 2 Po prvi sveti spovedi sem se počutila lepo, ker nisem več imela grehov.
- 3 Moja najljubša igra je črni peter.

Gal Gregorič

- 1 Jezus je naš Bog, Oče in moj prijatelj, zato mi zelo veliko pomeni. Rad bi mu bil podoben, in bi, tako kot je On, pomagal trpečim in bolnim.
- 2 Počutil sem se zelo dobro. Bil sem vesel, da me ima Bog rad in mi je odpustil grehe.
- 3 Rad imam družabne igre, še najbolj Monopoly.

Ela Gregorič

- 1 Jezus mi pomeni vse: je moj prijatelj, zaupnik.
- 2 Po spovedi sem se počutila lepo. Bila srečna, ker sem se spovedala grehov.
- 3 Moja najljubša igra je Activity.

Vita Klara Kavčič

- 1 Jezus mi pomeni veliko luč, ki sije name in mi je potem lažje.
- 2 Po prvi sveti spovedi sem se počutila nelagodno. Bala sem se, da se bo župnik jezil zaradi mojih grehov.
- 3 Moja najljubša igra je jutranje brcanje žoge z bratom.

Mark Mozetič

- 1 Jezus mi pomeni odrešenje.
- 2 Po prvi sveti spovedi sem se počutil v redu, brez greha.
- 3 Moja najljubša igra je košarka ali rakete.

Nola Prajnar

- 1 Skozi priprave na prvo sveto obhajilo sem spoznala, da je Jezus moj prijatelj, zaupnik in zgled.
- 2 Po prvi sveti spovedi sem se počutila olajšano in sproščeno. Sedaj vem, da mi Jezus pri spovedi pomaga in rada se mu bom pri spovedi zaupala.
- 3 Moja najljubša igra je Monopoly.

Anže Prinčič

- 1 Ljubezen, da imaš nekoga rad in nesovraštvo.
- 2 Po prvi sveti spovedi sem se počutil boljše, ker sem se izpovedal grehe in me je duhovnik odvezal.
- 3 Moja najljubša igra je igranje nogometa.

Jona Purgar

- 1 Jezus je moj najboljši prijatelj.
- 2 Po prvi sveti spovedi sem bil zelo vesel.
- 3 Moji najljubši igri sta košarka in nogomet.

Ameli Sofija Skomina

- 1 Jezus je zame zelo dober, vesel in dobrosrčen.
- 2 Počutila sem se zelo umirjeno in čisto do Jezusa.
- 3 Moja najljubša igra so skrivalnice.

Anika Šinigoj

- 1 Jezus je zame nekaj največjega in svetega. Tako kot sta to zame mama in tata.
- 2 Po prvi sveti spovedi sem bila vesela in sproščena, ker me grehi niso več skrbeli.
- 3 Moja najljubša igra je družabna igra "Katanci".

Lan Vodopivec

- 1 Jezus je tisti, ki mi pomaga v težkih trenutkih.
- 2 Počutil sem se lahkega, brez grehov.
- 3 Med dvema ognjema.

Birmanske skupine se predstavijo

Mi smo skupina Dornberk 2

Čemu takšno ime? Iz Dornberka nas je v naši generaciji kar precej, zato smo se morali razdeliti na dve skupini in zato nas je doletelo takšno ime. Sicer pa smo: Žiga, Matic, Matija, Julija, Urška, Živa, Špela in Kristina.

Vodi nas animatorka Nuša, ki ima kar nekaj izkušenj z mladimi. Na srečanjih, ki potekajo ob sobotah popoldan, se z animatorko veliko pogovarjamo. Predvsem o birmi in vlogi mladega kristjana. Debatirali smo tudi o tem, zakaj bomo aktivni v župniji ostali tudi po birmi.

»Po birmi bom ostal v cerkvi, saj si le tako še vedno blizu z Bogom!«
»Življenje z Bogom je boljše, zato bom obstal.«
»Birma je ogromen premik, saj s tem zakramentom postanemo odrasli kristjani. Tu pa se naša pot nikakor ne ustavi!«

Na zadnjih srečanjih se pripravljamo na spraševanje pred birmo. Prebiramo vprašanja, ponavljamo molitve, brskamo po Svetem pismu, rešujemo razne delavne liste. Nismo pa govorili le o birmi in naših dolžnostih. Velikokrat smo tudi samo poklepetali o šoli, raznih pripetljajih, se skupaj nasmejali. Z birmanskimi srečanji smo se povezali, se spoznali in prejeli potrebna znanja na poti do prejema svete birme.

Mi smo skupina Dornberk 1

Tina, Jaša, Ana, Azya, Gal, Ema, Jan in Ariana ter že komaj čakamo, da postanemo odrasli kristjani. Zakaj? Ker se zelo veselimo vseh dogodivščin, ki nas čakajo v življenju. Priprava na birmo nam je bila vseč, saj je župnija ponujala razne delavnice, predavanja, druženja, romanja. Tudi naši starši so pripravili nekaj srečanj, na katerih smo se lahko še bolj povezali. Ta postni čas pa smo izkoristili za osebno pripravo, odrekli smo se veliko stvarim. Potrudili smo se, da smo veliko noč dočakali s čistimi srci. Hvala vsem, ki ste nas pri tem podpirali!

Mi smo skupina Prvačina,

ki jo sestavljajo Gal, Larisa, Nina, Maja, Lara, Lea, Eva, Zoja in Rene. Z vami se bomo spomnili kako smo preživeli dekanjsko romanje in birmanski vikend.

Romanje

Birmanci smo se v prejšnjem šolskem letu, in sicer 22. aprila 2023, udeležili dekanjskega romanja v Oglej. Z nami so prišli tudi ostali birmanci iz Šempetrske dekanije. Na poti smo se ustavili v Ogleju, kjer smo si ogledali krstilnico in cerkev. Nato smo se z ladjico odpeljali na otok Barbana. Tam smo skupaj sodelovali pri Sveti maši.

Vikend

Ob prihodu v samostan, so nas pričakali bratje kapucini. Prvi dan smo se pogovarjali o hvaležnosti. Razdelili smo se v več skupin in odšli na delo. Učili smo se kaj je hvaležnost in za kaj vse smo v svojem življenju lahko hvaležni. Naslednje jutro smo zgodaj vstali, da bi se razgibali za nov začetek dneva. Po zajtrku smo se razdelili nazaj v skupine. Dopoldne smo v njih govorili o Cerkvi in vlogah v njej. Po kosilu smo si ogledali samostan in njihovo staro knjižnico, kjer smo si ogledali knjige, ki so bile tiskane med leti 1510-1800. Odšli smo tudi na sprehod do bližnje kapelice, ki je posvečena Mariji, kjer smo tudi nekaj zmolili. Naslednje delavnice so bile posvečene zakramentom. Zvečer smo imeli tudi mašo v samostanski kapeli. Po večerji smo imeli družabni večer. Dve animatorki so nam opisale izganjanje duhov in nam pokazali par filmčkov. Naučili smo se tudi Belgijski ples, iz katerega smo bili tudi ocenjeni v šoli. Zadnji dan smo veselo ustali in se pripravili na sveto mašo. Vikend smo končali s pogostitvijo, ki so jo pripravili naši dragi starši.

Mi smo skupina Zalošče

Mi smo skupina Zalošče in v njej smo: Marjana, Tine B., Tine S., Tea, Evelin, Tinkara, Ema in Jaka.

Naše priprave na birmo so potekale ob sobotah popoldne, kjer smo se pogovarjali predvsem o pomenu vere in kako ta vpliva na naše življenje.

Postavljeno nam je bilo vprašanje: »Kako smo se v času priprav na birmo spremenili?« in spodaj so napisani naši odgovori:

»V času priprav na birmo sem se spremenila tako, da sem Boga zares začela spoznavati in nisem molitve več vzela kot nekaj samoumevnega. Zdaj, ko se tega zavedam, se počutim bolj zblížana z njim, čutim varnost in vsak dan mu posvetim del svojega časa.«

»V času priprav na birmo sem se veliko bolj povezala z Bogom. Naučila sem se ogromno novih stvari glede vere in verskega življenja.«

»V času priprav na birmo sem spremenila svoj pogled na Boga in Cerkev.«

»V času priprav sem se spremenil. Vsak večer sem začel redno moliti in posvečati svoj čas Bogu.«

Birma ni »kar nekaj« in nima vsak možnosti, da tak zakrament prejme. Potrebno je učenje in poglobitev o tem, kaj ta zakrament sploh je, kaj zares je vera in kaj bomo lahko z birmo pridobili in uporabili. Zato so priprave na birmo ključnega pomena in hvaležni smo, da nam naša župnija ponuja toliko različnih priložnosti.

Pevski zbor MAME

Eva Kovačič

Na lanskem izletu z družinami smo mamice dobile idejo, da bi ustanovile pevski zbor, v okviru katerega bi se družile, preživljale čas zase in se sproščale s prepevanjem različnih pesmi. Sama sem si že nekaj časa želela ustanoviti ženski pevski zbor, zato sem bila nad idejo takoj navdušena. Tako je nastal zbor Mame.

S srečanji smo začele v mesecu oktobru. Že od vsega začetka je v pevski zbor vključenih 11 mamic, ki se ob torkih zvečer redno srečuje in skupaj ustvarja lepe melodije. Prvič smo se javno predstavile na Božičnici v cerkvi svetega Danijela. Ob spremljavi inštrumentalistov Anje Zemljarič, Erika Mrevljeta in Domna Saksida smo v nedeljo, 10. 3. 2024, prvič zapele tudi pri sveti maši v dornberški cerkvi. Že po prvi pesmi je bila trema premagana, zato se že veselimo naslednjih pevskih podvigov, ki nas čakajo.

Župnijski gospodarski svet (ŽGS) Dornberk

Člani ŽGS Dornberk

Župnijski gospodarski svet je svetovalno telo, katerega člani so župniku v pomoč pri upravljanju župnijskega premoženja. Deluje skladno s Statutom župnijskega gospodarskega sveta, ki določa način delovanja ter opredeljuje cilje in naloge. Med naloge spada varovanje in ohranjanje cerkvenih objektov ter ostale premične in nepremične lastnine župnije. Med to spada tudi ureditev najemnih pogodb za kmetijske parcele, ki so v najemu.

Ker je cerkev sv. Danijela razglašena za kulturni spomenik, je potrebno posebno skrb nameniti varovanju sakralne in kulturne dediščine ter dragocenih slik in drugih umetnin, ki so v ali zunaj cerkve. Tako se člani ŽGS Dornberk v prvi vrsti posvečajo rednim vzdrževalnim delom na cerkvi, podredno tudi na župnišču ter izvedbi izboljšav, ki izboljšujejo funkcionalnost župnijskih prostorov.

V preteklih letih je bil obnovljen zvonik in streha na starem delu cerkve. V sami cerkvi je bil urejen sistem talnega ogrevanja. Prenovljena je bila oprema kapele Sv. družine, vključno z dozidavo novega izhoda neposredno iz kapele. Zaradi dotrajanosti je bila na novo urejena razsvetljava in ozvočenje v cerkvi. V prostoru, ki služi pripravi strežnikov na mašo, so bila nedavno zamenjana zunanja okna in vhodna vrata.

Obnovitvena dela so se izvedla tudi na župnišču, kjer se je uredilo zunanje dvorišče, zamenjalo okna, prenovilo fasado na novem delu in delno na starem delu župnišča. Novi del župnišča je bil obnovljen tudi v notranjosti in sedaj služi kot nastanitev družine iz Ukrajine. V spodnjem delu starega župnišča je bila urejena nova župnijska pisarna z arhivom ter prostor za skavte in animatorje.

Na župnikovo pobudo so člani hitro prepoznali prednosti lastne sončne elektrarne. Tako se je na strehi župnišča postavila sončna elektrarna. Ta zagotavlja energetska neodvisnost in na daljši rok občutno znižuje stroške električne energije. Sončna elektrarna zagotavlja električno energijo, tako za potrebe dejavnosti v župnišču kot v cerkvi, iz skupnega odjemnega mesta.

Osnova za izvedbo del je skrbno upravljanje s finančnimi viri, ki jih prejema župnija. To vključuje pravilno načrtovanje in sestavo župnijskega proračuna ter nadzor nad tekočimi stroški. Ob koncu leta članica ŽPS pripravi finančno poročilo o stanju župnijske blagajne za preteklo leto. Ob novem letu se člani ŽGS posvetijo načrtovanju aktivnosti za tekoče leto glede na potrebe župnije in glede na stanja župnijskih financ.

Župnijski gospodarski svet načrtuje v letošnjem letu obnovitvena dela na fasadi starega dela cerkve, kjer prihaja do luščenja in razpok v ometu. Ob tem je se je župnija prijavila na razpis MONG za delno sofinanciranje obnovitvenih del na kulturnih spomenikih. Istočasno bi se ob delih izvedla tudi razsvetljava, ki mora upoštevati zakonodajo glede zmanjšanja svetlobnega onesnaževanja.

Člani ŽGS tako zasledujemo naš glavni cilj, ki predstavlja verodostojno upravljanje z župnijskim premoženjem na način, da ohranimo župnijsko dediščino naših prednikov in jo nadgradimo tako, da ustreza zahtevam časa, v katerem živimo. Vsako naše srečanje začnemo z molitvijo, s katero prosimo za božjo pomoč in prave odločitve. Zavedamo se namreč, da brez božjega blagoslova naše delo nima učinka, tako kot pravi psalmist »Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo njeni zidarji« (Psalm 127).

Na kavi s svetnikom - ki se je nekoč celo sprehajal po Dornberku

Danijel Kovačič

Si predstavljate, da se je po ulicah naše vasi, kjer dnevno drvimo po svojih opravkih, nekoč sprehajal svetnik?! Pa ne samo to, bil je celo cesar, zadnji v mogočni Avstro-Ogrski monarhiji. V mislih imam cesarja Karla I., ki ga je Janez Pavel II. leta 2004 slovesno razglasil za blaženega.

V času prve svetovne vojne je blaženi Karel kot prestolonaslednik obiskoval kraje celotne monarhije, med njimi tudi Dornberk. Na svojih obiskih je bodril in nagrajeval svoje vojake, svojo bližino pa je z obiskom izrazil tudi preprostemu ljudstvu. V arhivu župnijskih oznanil iz 16. januarja 1916 lahko tako beremo poziv domačega župnika: »Farna sv. maša bo ob 9.30 in ne pozneje, ker prisostvuje Njegova visokost nadvojvoda

prestolonaslednik sv. maši v Postojni; pride pa v Dornberg, med deseto in enajsto uro. Vsaka hiša naj izobesi zastave ter poskrbi za snago, posebno ob glavni cesti. Prestolonaslednika in njegovo spremstvo naj vsakdo spodobno pozdravi, ko se bode vozil po občini, kjer bo izstopil in posebno, ko se bo podal k obedu v posojilni salon. Naj se ga pozdravi s trikratnim »živijo« klicem.«

Blaženi Karel na obisku v Dornberku

Pri vsem tem se mogoče sprašujete, zakaj je prištet med blažene? Kaj ga je naredilo tako posebnega, da je Cerkev uradno potrdila, da se lahko k njemu zatekamo v molitvi in priprošnji z gotovostjo, da je že v nebesih in da pri Bogu posreduje za nas? Odgovor lahko poiščemo skupaj, tudi tako, da svetniškega cesarja povabimo na kavo, z njim pokramljamo in ga поблиžje spoznamo.

Na kratko o blaženem Karlu:

Rodil se je 17. avgusta 1887 na dvorcu Persenbeug v Spodnji Avstriji. Ob svojem rojstvu je imel Karel zelo malo možnosti, da bo kadarkoli sedel na habsburški prestol, saj je bil šele peti na lestvici prestolonaslednikov. Toda zgodilo se je prav to, po celi seriji zasukov in nepričakovanih dogodkov.

Poročil se je leta 1911, z ženo Cito Burbonsko-Parmsko (1892-1989) sta imela osem otrok.

Habsburški prestol je Karel I. zasedel novembra 1916, po smrti cesarja Franca Jožefa I. Ob koncu prve svetovne vojne, 11. novembra 1918, je Karel I. pod zvijačnim pritiskom odstopil od vseh vladarskih dolžnosti, večstoletna monarhija je razpadla. Toda pod močnim vplivom žene Cite se Karel ni nikoli odpovedal cesarskemu in kraljevemu prestolu. Njunjo upanje, da bodo nove avstrijske oblasti Karla povabile, da spet stopi na

čelo države, se ni izpolnilo. Hkrati so se antantni zavezniki zavedali, da ob Karlovi prisotnosti ne bo miru v Avstriji, zato so začeli pripravljati pogoje za njegovo izgnanstvo. Vmes je nekdanji cesar Karel dvakrat neuspešno poskušal zasesti madžarski kraljevi prestol.

Tako so Karla in Cito z otroki z ladjo poslali v izgnanstvo na oddaljeni otok Madeira sredi Atlantika, kamor so prispeli sredi novembra 1921. Po kratki bolezni je umrl 1. aprila 1922.

Zaradi predanosti krščanski veri in zaradi zavzemanja za mir med prvo svetovno vojno je Katoliška cerkev nekdanjega cesarja Karla leta 2004 prištela med blažene.

Če bi torej imel priložnost na kavo povabiti blaženega cesarja Karla, očeta osmih otrok, bi pogovor zagotovo najprej stekel o družinskih temah, saj sem tudi sam oče. Lahko si predstavljam, da bi ga najprej povprašal po nasvetih, kako v sodobni družbi postati dober mož, dober oče in predvsem dober kristjan? Saj je to, blaženi Karel, nedvomno bil.

Dragi možje! Nalijmo si torej kavo tudi sami in prisluhnimo štirim nasvetom blaženega cesarja Karla, kako v tem zmedenem svetu postati pravi mož:

1 Bodi mož vere!

Vsa pričevanja tistih, ki so ga dobro poznali, so enotna - Karel je svojo vero jemal izredno resno in je gojil globok odnos z Bogom ter predano sledil naukom katoliške vere. Že v zgodnjih otroških letih je pokazal veliko zanimanje za vero. Že kot otrok se je rad učil molitve, tudi tiste težje, ki se jih navadno učijo mladostniki. Svojo mamo, nadvojvodinjo Marijo Josefo, je redno spremljal k dnevni sveti maši. Med vsemi molitvami pa je bil najbližje njegovemu srcu prav rožni venec.

Že kot mladenič je pokazal veliko občutljivost do revnih in ubogih in se zanje vselej zavzel. Opravljal je priložnostna dela okoli svojega doma, da bi zaslužil nekaj denarja, ki bi ga kasneje lahko podaril v miloščino. Obstajajo zapisi, kako je znaten znesek denarja daroval pomoči potrebnim že kot 18-letni fant. Kot kralj je svoje poslanstvo do vseh pomoči potrebnih le še nadaljeval in okreplil.

Bil je človek molitve. Tudi kot kralj se je redno udeležil jutranje svete maše in prejel sveto obhajilo, iz katerega je črpal moč za vse svoje delo. Po sveti maši je imel navado moliti molitev »Pridi, stvarnik, sveti Duh«. Posebno pobožnost pa je gojil tudi do srca Jezusovega, saj je litanije njemu v čast molil dnevno. Bil je tudi član Marijine bratovščine in vedno je na sebi nosil škapulir, ki je vidno znamenje predanosti Mariji. Pogosto se ga je videlo, kako ure kleči v češčenju najsvetejšega zakramenta.

Ko je med prvo svetovno vojno obiskoval svoje vojake, jih je spodbujal k molitvi. Z molitvijo pa je začel tudi vse svoje sestanke in pomembna dela.

Bil je poslušen do svetega očeta in bil vedno spoštljiv do duhovnikov in škofov.

Očetje, ne bojmo se po zgledu blaženega Karla, tudi sami prevzeti pobudo za versko vzgojo v družini. Na prvo mesto postavimo naš osebni odnos z Bogom, ki ga gradimo z redno molitvijo in življenjem, podkrepljenim z zakramenti. To bo s časom obogati celotno družino in prineslo sadove, ki ne minejo.

Cesar na kolenih v molitvi

2 Bodi ljubeč mož svoji ženi!

Karel je ženo Zito zasnuobil pred Najsvetejšim v Marijanskem svetišču v Marijinem Celju (Mariazell). Oba z ženo sta že od mladosti gojila globoko osebno vero in ko sta se odločila za skupno življenje, sta priprave na poroko vzela izjemno resno. Zavedala sta se, da je zakon v prvi vrsti zakrament, iz čigar zaklada bosta črpala vse življenje. Pred poroko sta tako tudi opravila duhovne vaje pri znamenitem jezuitskem pridigarju Karlu Marija Andlauer, na dan pred njuno kraljevo poroko pa je Karel prišepnil Citi: **“Zdaj pa drug drugemu pomagajva, da prideva v nebesa.”** In prav v tem stavku se je skrivala vsa skrivnost njunega ljubečega zakona.

Karel in Cita se nista sprenevedala - zavedala sta se, da uspešen zakon ni nekaj samoumevnega. Tako sta se na poročni dan posebej izročila v mogočno varstvo materi Mariji tudi s posebnim zapisom, ki sta ga dala vgravirati na notranjo stran poročnih prstanov **»Pod tvoje varstvo pribeživa, o sveta Božja porodnica.«**

V zakonu se jima je rodilo osem otrok, katerim sta se nesebično razdajala. Kljub težkim razmeram, v katerih sta se znašla v začetku prejšnjega stoletja - cesarska služba, prva svetovna vojna, splošna kriza družbe itd; sta vedno oba na prvo mesto postavljala njun odnos in družino. Nista se nehala ljubiti niti takrat, ko so se pojavile težave.

Karlove zadnje besede ženi so bile: **“Neskončno te ljubim.”** Cita pa je po njegovi smrti, naslednjih 67 let, nosila črnino kot izraz svojega žalovanja. Nikoli ni prenehala ljubiti svojega moža, ljubila ga je vse do smrti, ko sta se znova združila v nebesih. Njuna ljubezen ni bila le trenutno čustvo, ampak življenjska odločitev, da bosta drug drugega ljubila, dokler ju smrt ne loči in še dlje, za vedno.

Možje, kdaj ste nazadnje ženo peljali na zmenek? Ji pripravili presenečenje? Ali ji zgolj zares pozorno prisluhnili? Dober odnos se ne zgodi, dober odnos se zgradi! Po zgledu svetniškega cesarja tudi sami strmimo k temu, da bomo rasli v ljubezni do žene in ji bili v pomoč na poti v nebesa.

Veselje ob poročnem slavlju

3 Ljubi svojo družino in bodi prisoten oče!

Karel in žena Zita sta vsakega izmed njunih osmih otrok cenila kot Božji dar. Verska vzgoja je bila vedno v ospredju, zavzeto sta jih učila molitev in naukov iz katekizma katoliške vere. Pogosto pa je pobudo za versko vzgojo prevzel ravno Karel. Prav posebno veliko slavlje so pripravili, ko je kateri izmed njunih otrok obhajal prvo sveto obhajilo.

Kot oče je bil Karel vedno ljubeč, vdan in skrben. Sredi njegovih velikih preizkušenj in skrbi – vojna, zavrnitve, revščina in izgnanstvo – so mu otroci prinašali največje veselje in tolažbo. Ob nasilni izgubi prestola je bila njegova največja tolažba ravno dejstvo, da je lahko več časa posvetil svoji ženi in družini. Vsi se ga spominjajo najsrečnejšega, ko je preživel čas s svojo družino, pa naj si bo to preprosta igra v sobi ali skupno branje knjig, dolgi sprehodi na prostem ali druge dejavnosti, kot so lov, čolnarjenje in ribolov.

Njegov ljubeči očetovski odnos pa se kaže tudi v tem, ko se je nekega mrzlega, vetrovnega dne v izgnanstvu Karel odpravil po rojstnodnevno darilo za enega izmed svojih otrok, da bi mu polepšal dan. Ob surovem vremenu pa je staknil hudo pljučnico, ki ga je nenazadnje stala življenja.

Dober položaj v službi, uspeh v športu, raznorazne obveznosti- vse te minljive nepomembnosti sodobnemu moškemu kradejo čas od tistega zares pomembnega – družine. Ali niso v življenju najsrečnejši prav preprosti in skriti trenutki v zavetju svoje družine? Cenimo, negujmo in branimo to, bodimo prisotni in ljubeči očetje, kot je to bil blaženi Karel.

Karel, družinski oče

4 S trpljenjem se soočaj pogumno!

Kot že povedano, se je Karel nekega dne v izgnanstvu, skupaj s svojim najstarejšim sinom odpravil peš v bližnje mesto, da bi kupil rojstnodnevno darilo za mlajšega sina, ki bo naslednji dan dopolnil štiri leta. Na vrhu gore, kjer so stanovali, je bil zrak gosto meglen, hladen in vlažen, v mestu pa je bilo sončno in toplo. Ob povratku se je cesar zaradi napora pregrel in ni bil primerno oblečen za hladnejše podnebje na vrhu gore. K temu so doprinesla tudi njegova kronična pljučna obolenja, za katerimi je bolehal že vrsto let. Zbolel je za hudo obliko pljučnice in ker si zaradi revščine ni mogel privoščiti zdravnika, je odlašal s klicanjem pomoči, tako se je njegovo zdravstveno stanje sunkovito poslabšalo.

Ko so končno poklicali zdravnika, je bila bolezen že v polnem razmahu. Vbrizgali so mu več takrat pogosto uporabljenih zdravil, mu nanесли gorčične obliže in mu dali majhen balonček kisika. Končno so mu v obupu z vakuumom sesali različne točke hrbta -izredno boleč postopek, ki so ga v takratnem času opravljali z namenom izsesavanja okužbe iz telesa.

Kljub izrednemu trpljenju pa se cesar ni nikoli pritoževal nad bolečino in agonijo. Nasprotno, bil je bolj zaskrbljen zaradi težav in sitnosti, ki jih je povzročal družini.

V hudih bolečinah so ga slišali tiho šepetati:
»Kako dobre je, da zaupam v Presveto Srce Jezusovo. Sicer bi bilo nemogoče prenašati vse to.«

Ob boleznih mu je njegova žena, kot tudi sicer, vedno stala ob strani. Držala ga je za roko, ga bodrila, tolažila in molila z njim. Na smrtni postelji so tako bile njune molitve namenjene njunim otrokom, podložnikom, pa tudi tistim, ki so ga v življenju izdali. Na večer preden je umrl, je izrekel: »Moram tako trpeti, da se lahko moja ljudstva spet združijo.« Njegova najpogostejša molitev pa je bila preprosta: **»Zgodi se tvoja volja!«**

Izrecno je zahteval, da so starejši sinovi ves čas ob njem, saj jim je želel dati zgled, kako pogumno trpeti kot kristjan.

Zjutraj, zadnjega dne, je svoji ženi zašepetal:
 »Neskončno te ljubim!« Ta pa ga je ljubeče držala v naročju. Nato je molil na glas: »Jezus, zate živim, zate umrjem, ljubi Jezus pridi!« Po kratkem dremežu je zaprosil za sveto obhajilo, ki mu ga je podelil oče Zsamboki, podelil mu je tudi bolniško maziljenje.

V času smrti je bilo v njegovi sobi izpostavljeno tudi Najsvetejše, tako je svoje zadnje trenutke preživel ob družbi Njega, ki ga je tako ljubil. Kakšnih deset minut pred smrtjo je ponovil besede: »Zgodi se tvoja sveta volja. Jezus, Jezus, pridi! Da, moj Jezus, kakor hočeš – Jezus!« Nato je tiho zašepetal »Jezus« in umrl. Bilo je malo čez poldne v soboto, 1. aprila 1922. Bil je star komaj 34 let.

Možje, ne bojmo se trpljenja, ki je neizogibno. Ne bojmo se bolezni in nenazadnje- ne bojmo se smrti, saj vemo, da z njo ni vsega konec. Izogibajmo se pritoževanju in obupu, pogumno stopimo na pot Križanega in svoja trpljenja združimo z njegovim na Golgoti in to z zgledom učimo tudi svoje otroke. Ali ni prav to vesela novica Evangelija: »Ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.« (Rim 8,38)

Sedaj smo na vrsti tudi mi, dragi možje!

Na te štiri nasvete ne pozabimo, kot na pravkar spito kavo. Vtisnimo si jih v spomin in jih po svojih močeh uporabimo in živimo v našem vsakdanu. Blaženemu Karlu pa se lahko priporočamo tudi v molitvi z zaupanjem, da nas razume. Nenazadnje je tudi sam bil oče in mož ter se je tudi sam spopadal s podobnimi izzivi kot mi. Bil pa je tudi cesar naše sedanje države in se po Dornberku celo sprehajal - **zagotovo bo kot skrben in ljubeč oče ter vladar pri Bogu posređoval tudi za vse nas!**

Na smrtni postelji

Viri:

- Župnija Dornberk v stiskalnici zgodovine. Ivan Albrecht, Dornberk: Župnija, Dornberk, 2013.
- <https://www.emperorcharles.org>
- <https://svetniki.org/blazeni-karl-franz-josef-ludwig-hubert-georg-maria-von-habsburg-lothringen-cesar/>
- Viri fotografij: <https://www.emperorcharles.org>

Potopis, ki to ni

Suzana in Janko Harej

Pravijo, da človek mora imeti sanje. Bo že res, vendar ko je žena več let sanjala, da bova za 25. obletnico poroke opravila špansko Jakobovo pot proti Santiagu de Compostela, nisem bil ravno navdušen. Posebej ne, ker sicer ne hodiva veliko in nisva ravno v najboljši kondiciji. Pa sem predlagal, da se najprej preizkusiva na delu slovenske Jakobove poti. Tako sva lani poromala od Ljubljane do Trsta. Brez večjih težav. Je pa 5 dni proti 25 dnevom precejšnja razlika in me ženin projekt še vedno ni navduševal. Vendar, kot pravi Iztok Mlakar: "Človek obrača, Bog obrne", se je v ženinih rokah znašla knjiga g. Marka Rijavca Camino, pot ki se začne na koncu. Prebrano je tako podoživljala, da je ideja o najinem Caminu po Španiji izzvenela (hvala Marko :-)).

Sva pa bila složna v ideji, da srebrno poroko proslaviva z nekajdnevno hojo. Ob iskanju sem naletel na pot sv. Frančiška in žena je bila takoj navdušena nad potjo proti Assisiju. Med več potmi in različicami, ki so na voljo (Camino d'Assisi, La via di Francesco ...), sva se odločila za 8-dnevno različico poti od samostana La Verna do Assisija. Ogladala sva si vodiče na Youtubu, kupila knjižni vodič, razmišljala o pohodnih čevljih, preračunavala možnosti prevoza do izhodiščne točke, tehtala nahrbtnike (ti naj ne bi bili težji od 10% teže lastnika). Sam med pripomočke npr. nikoli ne bi dodal vrvice za sušenje perila, kar pa se je izkazalo za zelo uporabno. Mimo nasvetov pa sva dodala odejo za ležanje v travi, ki je tudi prišla prav. Rezervirala sva nočitev za prvo noč. Pa da ne mislite, da so se priprave dogajale več tednov. Sploh ne – le nekaj dni pred odhodom ... Z leti sva se naučila kar precej prepuščati, velika šola nama je bilo že prej omenjeno lansko romanje

po primorski Jakobovi poti. In če sedaj pogledava nazaj, lahko naštejeva kar nekaj trenutkov, ko sva dobila potrditev, da je bilo letošnje romanje tudi Božja volja.

Dva dni pred odhodom sva začela z duhovno pripravo. V kapucinskem samostanu v Vipavskem Križu 2. avgusta praznujejo Porcijunkulo – dan molitve, sprave in odpuščanja. Po izročilu naj bi papež Honorij III. leta 1216 cerkvi sv. Marije Angelske na prošnjo sv. Frančiška podelil možnost prejeti popolni odpustek brez dolgih in dragih ter nevarnih romanj v daljne dežele (Sveto deželo, Rim ali Kompostelo), brez sodelovanja v križarski vojni in brez miloščine (denarja) (vir: <https://www.druzina.si/clanek/porcijunkula-dan-odpuscanja-sprave>).

Udeležila sva se svete maše in svete spovedi ter tako prejela porcijunkulski popolni odpustek.

Odhod – znamenje

Tako sva mislila, da sva na odhod pripravljena – do dneva odhoda oz. noči pred odhodom. Tokrat pa nastopi Gospodar sveta ... Ponoči me je zbudil zob. Čutil sem ga že dan prej, a se je to že večkrat zgodilo in minilo, tokrat pa ni bilo tako. Proti jutru je bil potreben lekadol. Odhod z avtomobilom sva imela načrtovan za 9. uro (še dan prej sva skoraj kupila vozovnici za vlak ob 8. zjutraj), da prideva pravočasno na cilj oz. izhodišče. Ob 7h sem poklical dežurno zobozdravnico, če bi me sprejeli, pa so rekli, da so zasedeni in lahko pridem v ambulanto šele po 11.30, ko bo potrebno še počakati na vrsto. Seveda bi to popolnoma prekrižalo najin načrt. Odločil sem se, da enostavno poskusim vzeti še eno tableto in greva na pot. A že čez minuto so me iz ambulante poklicali nazaj in sporočili, da je prvi pacient odpovedal in da lahko pridem takoj. Še dobro, saj bi sicer v takem stanju nedvomno iskal pomoč že v roku 24 ur, v tujini. Tako pa je zobozdravnica odlično opravila svoje delo, midva pa sva se z dvournno zamudo odpravila na pot in zvečer prišla do samostana La Verna. Po poti sva razmišljala o jutranjem dogajanju in vse skupaj razumela kot znamenje. Nekdo je res želel, da to pot opraviva.

Brez težav sva se pripeljala do samostana La Verna, uredila parkiranje avtomobila za 10 dni brez plačila, šla k večerni maši v kapeli, v kateri je sv. Frančišek prejel stigme, in nato še k večernicam v tem srednjeveškem samostanu, zgrajenem na kraju, ki ga je v dar od nekega grofa dobil sv. Frančišek. Ja – sv. Frančišek je bil najin tokratni okvir romanja. Ves čas sva se priporočala tudi sv. Piju iz Pietrelcine, ki sva ga spoznala v času prvomajskih počitnic v San Giovanni Rotondo, in sv. Krištofu.

Drugi dan – Je že konec?

Zjutraj sva po sv. maši pozajtrkovala, rezervirala sobo v kraju naslednje etape (Caprese Michelangelo) in odšla v moker dan. Prvi dan je verjetno dan iskanja. Iščeš oznake na poti, iščeš pravo pot, ugotavljaš kako se bo izšel vsaj prvi dan, šteješ kilometre. Midva sva med tem še odpirala in zapirala dežnike (bolj natančno dežnik in DIŽnik), vmes malo zašla ... Ves čas pa je bolelo - tokrat koleno. Kar dolgo sem ugotavljal, kako naj stopam z bolečo levo nogo in nazadnje vpeljal hojo s stopalom, zasukanim navzven. Malo je pomagalo, vseeno pa je na cilju že kar konkretno bolelo. Po enournem počitku sem skupaj z ženo odšepal še do trgovine (ki jo je bilo potrebno še poiskati – našla sva jo v neki hiši 10 minut pred zaprtjem; bilo je skoraj tako, kot če bi šli v garažo stanovanjske hiše), kjer sva kupila hrano za naslednji dan, in nato ponovno v sobo k počitku. Bolelo je koleno, bolele so mišice, bil sem zelo utrujen, trpel pa je tudi moj ego, saj žena ni imela nikakršnih bolečin. Pa sva imela temo za pogovor ... Sv. Pij, sv. Frančišek – prosita za nas.

Tretji dan – korak za korakom

Tudi naslednji dan sva zašla. Sledila sva oznakam in končala v nasadu kostanjev vrh hriba brez oznak za pot naprej. Če zaideš, se lahko vedno vrneš na pravo pot, ne? Ne smeš preveč razmišljati, da si zašel, ampak opazuj, kaj si s tem pridobil – jaz sem na primer prvič videl, da bi kdo imel urejen namakalni sistem v nasadu kostanjev ...

Koleno je bolelo, nekako pa mi je uspelo najti nekaj položajev, ki so bili vzdržni. Nekaj ur sem razmišljal samo o tem, kako bom naredil naslednji korak. Tudi v življenju je včasih tako.

Po vrnitvi s hriba sva pot nadaljevala po ravnini, ob jezerih in poljih. Veliko ravnine, kjer lahko hodiš vstric, lahko se pogovarjaš, lahko skupaj moliš. Pa sva molila – za otroke, starše, bližnje, DIŽ, zakonske skupine, za naju ... Pa k svetnikom sva se obračala. Sv. Pij iz Pietrelcine nama je blizu, saj se naju je dotaknil že takrat v maju. Tudi tokrat je bil z nama, čisto konkretno. Tako, kot lahko preberete v knjigi avtorja Renza Allegrija Pater Pij: Čudeži patra Pija.

Hojo sva ta dan zaključila z mašo v konkatedrali sv. Janeza v Sansepolcru. Z mašo pa sva začela tudi naslednji dan v cerkvi samostana Sv. Klare.

Četrty dan – zaupanje

Ob razmišljanju, katero pot naj izbereva četrti dan, sva bila zelo negotova. Pohodne poti do Assisija tečejo po več zelo različnih trasah. Najina (Camino d'Assisi) je bila najmanj prisotna na internetu, hkrati pa na določenih odsekih slabše označena. Bolj poznana je La via di Francesco. Se pa obe na določenih odsekih prekrivata, posebno v delu bliže Assisiju.

Četrta etapa najine poti je vodila čez gozdno področje. Glede na izkušnje prejšnjega dneva, kjer so nas oznake peljale v slepo ulico kostanjevega nasada, sva imela s tem velike pomisleke. Tudi prenočišča na cilju nama ni uspelo rezervirati. Prejšnji večer še nisva vedela, kako bova ta dan nadaljevala, in sva zaspala precej zaskrbljena. Zjutraj pa je bilo kar obema jasno, da se enostavno prepustiva (saj sva dobila že kar nekaj potrditev, da je On z nama), in sva šla na pot. Dopoldne sva prehodila pot do samostana Eremo di Montecasale,

kjer je žena lahko objela sv. Frančiška (na obzidju namreč sedi kip sv. Frančiška, ki zre v dolino), srečala prijetnega starejšega patra, ki nama je razložil pot naprej in ponudil prostor za okrepčitev, si ogledala cerkvico in skoraj mimogrede preko interneta rezervirala prenočišče (v vseh vodičih sicer piše, da naj romarji prenočišča rezervirajo vnaprej, saj so precej zasedena). Tudi vsi strahovi, da bo pot slabo označena, so izginili. Pot naju je večinoma vodila po gozdnih cestah in naju nazadnje po asfaltni cesti pripeljala do cilja dneva Citta di Castello. S sprejemanjem in prepuščanjem se je proti koncu dneva tudi moje koleno očitno utrdilo. Prenočila sva v majhnem hotelu v centru mesta in se naslednje jutro udeležila maše, tudi tokrat pri sestrah klarisah.

Peti dan – Bog bodi hvaljen

Lepa pot pomeni hojo v dvoje, strma pot pomeni globoko dihanje in tokrat ga je bilo kar nekaj. Pomeni tudi, da hodi vsak s svojimi mislimi. Tako sva preživela glavnino prvega dela poti tega dneva.

Žena je predlagala, da se naučiva molitev v spravo za bogokletje. Ker jo v cerkvi molimo

le ob dveh priložnostih na leto, sva se vedno malo "šlepala". In je uspelo. Je prišla zelo prav ob številnih priložnostih v naslednjih dneh. Ob vsakem dosežku, hvaležnosti ... "Bog bodi hvaljen, hvaljeno bodi njegovo sveto ime ...", res lepa molitev. Tako sva sicer v eni daljših etap prišla v srednjeveško mesto Pietralunga, kjer sva prenočila v stavbi za romarje ob župnišču.

G. župnik, ki ga vsi krajanji kličejo Don, nama je razložil, da sva v mesto prišla v najpomembnejšem tednu, ko praznujejo čudežni dogodek, ki se je pri njih zgodil pred več sto leti. Po krivici obsojenega romarja so hoteli obglaviti, pa mu rabelj ni uspel odsekati glave, ker se je sekiri upognilo rezilo. Kako praznujejo? Najprej se vrstijo priprave z različnimi igrami – streljanje z loki, skakanje v vrečah ... Vrhunec pa je zaključno tekmovanje v potiskanju vozov po ozkih ulicah in nato velika trodnevna pojedina. Prav zabavno se je spomniti, kako je g. župnik napovedoval zaključni program: "... in nato ... tri dni ... petek, sobota, nedelja ... se JÉ!" Na vsaki od petih lokacij v mestu pripravijo hrano za več sto ljudi – slavno praznovanje velikega čudeža.

Šesti dan – Blagoslovljena

Imela sva izbiro – ali 34 km dolga hoja v enem kosu ali, po drugem vodniku, razdelitev na dve etapi. Glede na to, da sva bila na poročnem potovanju, sva izbrala bolj ležerno varianto, pot v dveh etapah, vendar pa je bilo predlagano prenočišče že polno. Po več telefonskih klicih raznih prenočišč sva pristala na 3 km krajšo prvo etapo in razmišljala, kako bova opravila to pot tako, da se lahko v večernih urah udeleživa še maše (do sedaj sva vsak dan imela srečo, da sva lahko bila pri maši). Kljub krajši etapi sva odšla na pot v zgodnjih jutranjih urah, saj so vremenske napovedi opozarjale na visok UV indeks. Do kmetije, kjer sva imela rezervirano prenočišče, sva prišla že dopoldne. Takoj sva izvedela, da v samostanu, ki je predstavljal konec te etape, 3 km naprej, ni več redovnikov, pa tudi rednih maš ne, kar pomeni, da sva za ta dan končala s hojo, pa tudi z mašo. Celo popoldne sva “morala” poležavati na trati pred kmetijo, “morala” trpeti družbo prijetnih alpak, gospodinja nam je “morala” postreči kavo in sladoled, zvečer pa je gospodar “moral” prinesiti še naročeno hrano iz bližnje gostilne. Res sva bila hvaležna za to ujkkanje in se počutila prav medeno ter blagoslovljeno. Z eno pomanjkljivostjo – žena je bila kljub poležavanju v senci pod večer vidno “zapečena”. Pa se je v jezi odločila, da bova naslednji dan hodila tudi po največjem soncu, le da prideva v času do maše. Spodbudila me je, da na glas preberem vsaj dnevno Božjo besedo. Kar obstala sva, ko sem odprl spletno verzijo Besede med nami in prebral: “Obrnite me. Na tej strani sem že pečen.” Bil je namreč god Sv. Lovrenca.

Sedmi dan – Nenadejano praznovanje – sv. Klara

Na pot sva odšla, čim se je začelo daniti (obdarjena sva bila s čudovitim sončnim vzhodom), saj sva se nadejala dolge hoje (še dodatne 3 km včerajšnje etape), napovedan pa je bil tudi vroč dan. In sva hodila po različnih poteh (gozdne poti, gozdne stezice, cesta) in napredovala presenetljivo hitro. Po hoji po obronkih gozdov z lepimi razgledi na dolino in spodaj ležeče jezero sva prišla v dolino in v popoldanskem soncu prispela na cilj. Ugotovila sva, da prenočišče upravljajo sestre ... Ko sva jih povprašala o možnosti večerne maše, so nama ponudile, da se z njimi udeležimo maše ob godu sv. Klare, ki jo enkrat letno obhajajo v kraju Coccorano, od koder naj bi izhajali starši te svetnice. Seveda sva ponudbo sprejela in se udeležila molitve pred mašo, same maše ter druženja pred cerkvijo, kjer sva se počutila sprejeta kot domačina.

Osmi dan – Cilj

Zadnja etapa je bila ena najkrajših, vseeno pa sva odšla na pot zgodaj. Ob 11h sva bila že v Assisiju pri maši, počivala in ogledovala mesto sva si tudi ves naslednji dan. V spominu ostajajo sv. Frančišek, sv. Klara, blaženi Carlo Acutis, veličina cerkve sv. Frančiška, mir in spokojnost ob cerkvi sv. Damijana ... Končno sva se z vlakom in avtobusom vrnila na izhodišče ter nazadnje z avtomobilom domov.

Pogled nazaj odstira spomine, občutke, ljudi, okolje ... ki sva jih doživela. Ko sedaj pomislim, najin cilj ni bil Assisi, cerkve in zgradbe v tem lepem mestu. Najin cilj je bila pot, na kateri sva se preizkušala, pogovarjala, brusila, molila, se s prošnjami zatekala k svetnikom in Bogu, ter nenazadnje bolj zbližala. Lepo darilo za 25. obletnico poroke, a ne?

Pametovanje novopečene mamice: 1. del

Kakšno veselje prinašajo dojenčki! Zdi se mi, da je vsakomur lepo, ko kakšnega sreča. Še lepše pa je imeti svojega. Čeprav je vsem jasno, da je življenje z novorojenčkom izjemno naporno, je tako dragoceno, da ga lahko stisneš k sebi, povohaš njegovo glavico in veš, da te bo nekoč imel najraje na svetu.

Pri dojenčkih je toliko stvari nepredvidljivih. Ko zanosiš, ne veš, kakšen bo njegov karakter. Bo dobro spal? Se bo rad vozil v avtu? Bo dojenje steklo? Hranjenje namreč vpliva na vse – dojenčkovo spanje, prebavo in dobro voljo. Kljub temu pa je veliko odvisno tudi od tebe kot starša. Sam namreč izbiraš – oziroma vsaj delaš na tem – kakšen bo tvoj odnos do dela in trpljenja, ki pride zraven. Cilj, h kateremu stremimo, je, da drugemu služimo z veseljem, trpljenje pa združujemo s Kristusovim, kar pomeni, da ga sprejemamo in izročamo.

Pripravljati se lahko začnemo že pred nosečnostjo, oziroma v kateremkoli delu svojega življenja, in sicer tako, da ves čas razločujemo, v katero vrsto ljubezni nas kliče Sveti Duh, ter da delamo na sebi, razrešujemo svoje travme in razčiščujemo svojo podobo o Bogu. Nosečnost sama je že trening sprejemanja trpljenja in lastnih omejitev ter dobra priložnost, da se učimo skrbeti zase; vedno nas lahko motivira, če se zavedamo, da bomo lažje poskrbeli za drugega, če najprej posvetimo pozornost svojim potrebam. V nosečnosti je to dejstvo še bolj neposredno. Pomemben del tega obdobja pa je tudi priprava na porod.

V zadnjem času se med mladimi mamicami širi zavedanje, kako pomembno je, da se dobro

pripravimo na porod. To lahko pomaga, da se tega prelomnega dogodka ne bojimo in ga kot nujno zlo pričakujemo s stisnjenimi zobmi, ampak ga sprejemamo in se ga celo veselimo! Saj vendar ni nujno, da bo to nekaj travmatičnega ali nekaj, kar si želiš pozabiti. Porod je lahko čudovito doživetje, v katerem občutiš trdnost Božje ljubezni in zanesljivost njegovih obljub, pa tudi svojo žensko moč in lepoto svojega telesa, ki je ustvarjeno za to, da v sebi nosi otroka. Lahko očiščuje, te utrdi v veri in je tudi priložnost, da trpljenje izročaš za nek namen, ki si ga vnaprej pripraviš. Poleg tega ima izkušnja poroda velik vpliv na materino fizično in duševno počutje v prvih tednih ali celo mesecih, kar posledično določa dinamiko povezovanja z dojenčkom in počutje vse družine.

Kako se dobro pripraviti na porod? Vedno več je babic in porodnih spremljevalk oziroma dul, ki s tem namenom pripravljajo razna predavanja in šole za starše, obenem pa veliko informacij delijo brezplačno, na primer na svojih profilih na Instagramu. Dobro je, če veš, kaj se pri porodu dogaja, saj te je tako manj strah neznanega, obenem pa bolje sodeluješ s svojim telesom, prepoznaviš, kaj bi ti v določenem trenutku pomagalo, in se postaviš zase, če je treba. Velik

pomen ima tudi porodno okolje, v katerem se mora ženska počutiti varno, da se lahko sprosti; porodni položaji, ki pomagajo, da dojenček lažje in z manj bolečine pride na

težje najti na popularnih straneh. Sama sem se največ naučila iz knjige *Made for This: The Catholic Mom's Guide for Birth* avtorice Mary Haseltine. Knjiga žal še ni prevedena in je precej težko dostopna, imam pa potrditev osebe, ki se je v to poglobila, da je res najboljša na tem področju. Najprej postavi bazo, ki se ne nanaša samo na porod, ampak na naše celotno življenje: da se lahko zanesemo na Božjo pomoč, da nam bo v trenutku potrebe dal vso moč, ki jo bomo potrebovali, in da je naše telo popolno ustvarjeno za to, kamor nas Gospod pošilja. Podoba, ki se me je najbolj dotaknila, pa je bila primerjava poroda s Kristusovim trpljenjem in smrtjo. Kot kristjani vedno stremimo k temu, da bi se čim bolj združili z Jezusom. Že v nosečnosti izkušamo Njegovo daritveno ljubezen, ko svoje telo dobesedno dajemo za drugega, porod pa je resnično edinstvena priložnost, da se popolnoma izpraznimo in se podarimo.

Če citiram iz omenjene knjige:

»Nič, kar storimo, ne tako dobro zrcali popolne in celotne žrtvene daritve samega sebe, kot porod. Telo žene, ki rojeva, postane orodje in prehod, po katerem pride na svet novo življenje. Kakor je Kristus na križu dal svoje življenje, da bi vsak od nas imel novo življenje, tako mati da svoje življenje na porodni postelji, bazenu ali mizi, da bi dala novo življenje dojenčku.« Avtorica

doda še citat iz Pisma družinam papeža Janeza Pavla II.: »Dejstvo, da se rodi človek, /.../ pomeni velikonočno znamenje. /.../ ,Ura' Kristusove smrti (prim. Jn 13,1) se tu primerja z ,uro' žene v porodnih bolečinah; rojstvo novega človeka pa najde svojo polno primerjavo v zmagi življenja nad smrtjo, ki jo je dosegel Gospod z vstajenjem.«

O podobah nosečnosti in poroda v Svetem Pismu in v krščanskem izročilu bi se dalo še veliko razpravljati – tega je toliko, da je res poseben občutek biti v pričakovanju in te močne simbole doživljati tudi dobesedno. Morda pa se o tem razpišem v enem od naslednjih delov mojih »pametovanj«.

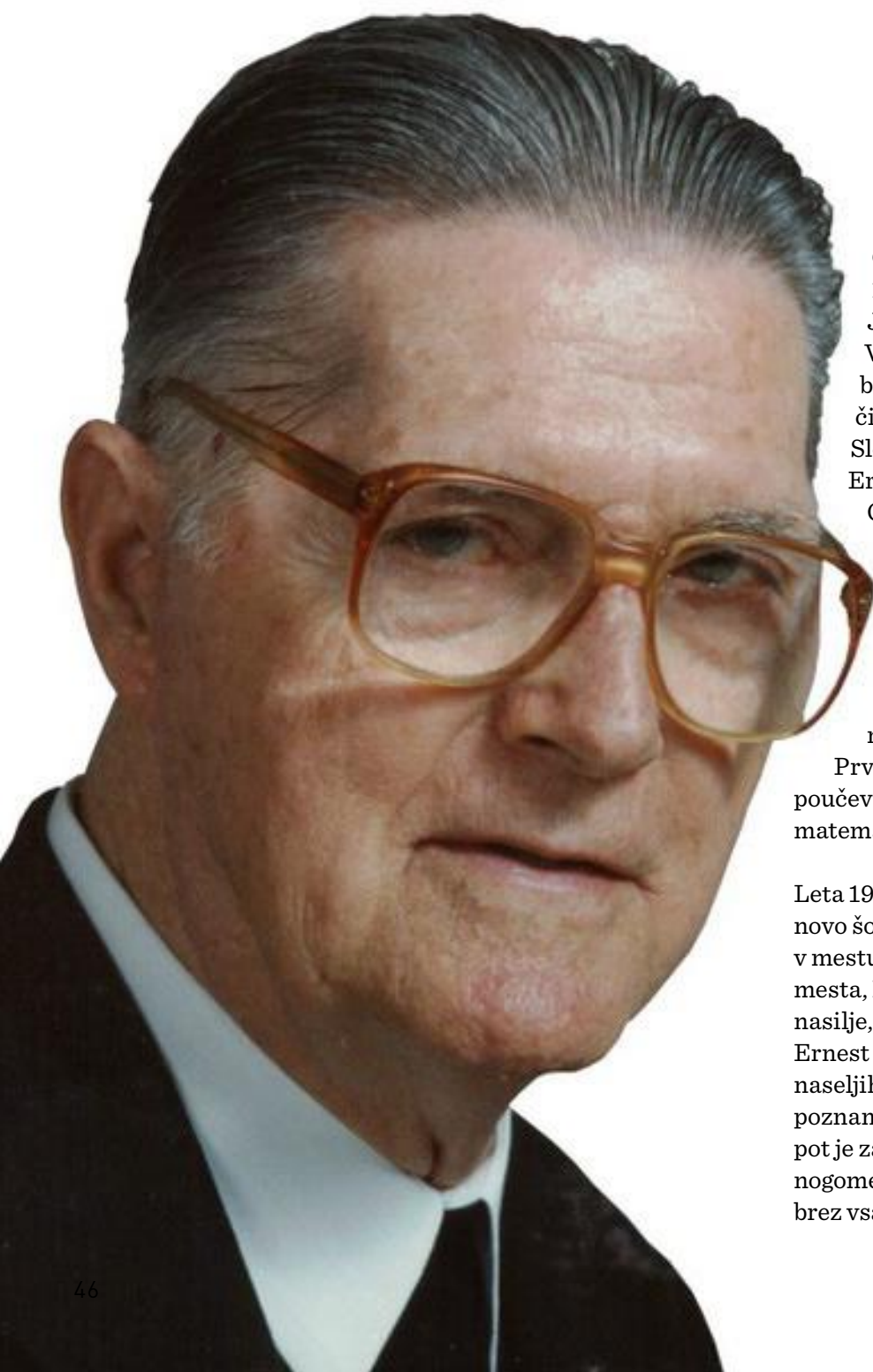
svet; priprava na porodno bolečino, ki jo je treba sprejeti in z njo sodelovati ...

Za nas kristjane pa je bistven del tudi duhovna priprava na porod. To komponento je malo

Domačin, ki mu je Don Bosko bil za zgled

Rajko Harej

Oče Ernest se je rodil v Dornberku, 15. oktobra 1919, kot 11. otrok očetu Jožefu Saksida in mami Katarini, rojeni Vodopivec, Cumlovi iz Tabra. Oče je bil dolgoletni organist, zborovodja pri čitalnicah, kulturni animator, zaveden Slovenec in skladatelj. V ljudsko šolo je Ernest začel v domači vasi, nadaljeval v Gorici in dokončal v Bugnolu pri Torinu.

S šestnajstimi leti je odšel v misijone in gimnazijo dokončal v mestu Corumba, glavnem mestu pokrajine Mato Grosso do Sul v Braziliji. Bogoslovje pa je zaključil v Sao Paulu, glavnem mestu Brazilije, kjer je 17. marca 1946 pel novo mašo, daleč od doma in domačih.

Prvih 15 let duhovniške službe je posvetil poučevanju mladih v salezijanskih šolah. Učil je matematiko, geografijo, filozofijo in pedagogiko.

Leta 1961 začne svojo pot, dobi dovoljenje za novo šolo in ustanovi Don Boskovo deško mesto v mestu Corumba in to v najrevnejšem delu mesta, Faveli, kjer poleg velike revščine vlada nasilje, kraje, prostitucija, mamila, umori. Pater Ernest mi je večkrat dejal, da v teh barakarskih naseljih ne obstaja niti delček morale, kot jo poznamo mi. Svojo vzgojno, socialno, versko pot je začel v mali skromni baraki. S pomočjo nogometa je počasi zbiral revne, zavržene otroke brez vsakršnih delovnih navad v svojo šolo.

Čeprav je veljala v Braziliji obvezna osnovna šola, je to veljalo za bogatejše, reveži so bili obsojeni na nepismenost in divje življenje.

Ob svoji smrti leta 2013 je pater oče Ernest, ki je začel v baraki, zapustil velik, sodoben center, splet različnih zidanih stavb, v katerih danes dnevno okrog 3000 otrok v času med 6. in 23. uro obiskuje osnovno šolo, razne poklicne šole, igrišča, gledališče, kino dvorano, obednico. Vsak dan prejema brezplačno hrano 1800 otrok, telovadnico s tribuno za okrog 3000 ljudi, ambulante (splošno, pediatrično, zobozdravstveno, ginekološko), cerkev sv. Janeza Boska ... Skratka, mesto, ki jim daje dušo velika družina otrok, mladine, zaposlenih ter botrov in botric iz vsega sveta. Dušo pa je vdihnil oče Ernest z izjemno prizadevnostjo, neskončno energijo ob obilnem Božjem blagoslovu. Večkrat je dejal: "Opravljam samo poslanstvo, ki mi ga je dal Gospod. Vse je nastalo iz darov, ki pa ne pridejo sami."

Z odhodom očeta Ernesta center deluje naprej, vlada mu je v zahvalo za njegovo delo in prizadevanje ob deseti obletnici smrti postavila doprsni kip. Mi pa bodimo hvaležni za takega krajana. To hvaležnost bomo najlepše pokazali kot botri svojim otrokom. Obenem se moramo zavedati, da nas je življenje postavilo v take kraje, kjer lahko kaj damo in nam ni potrebno

čakati, da kaj dobimo, saj bi lahko bilo povsem drugače. Kako center vpliva na okolico, pove podatek, da najrevnejša četrt postaja ena najlepših, župan mesta pa je postal Ernestov dijak.

Poglejmo še širši socialni in verski vidik njegovega dela. Pater se je kot prvi spoprijel z odpravljanjem revščine v najrevnejših četrtih. Vse države s podobnimi problemi so budno spremljale njegove velike uspehe in njegov model deškega mesta Don Bosko na veliko preslikovale v svoje okolje. V to jih je prisililo zavedanje o možnih revolucijah. Pred časom smo na televiziji gledali delo Pedra Opeke na Madagaskarju, kar gre za kopijo Ernestovega projekta. Mirno lahko zaključimo, da je pater Ernest svetovni inovator na tem področju, človek, ki si je projekt zamislil in ga tudi sam uresničil. Kako je bil spremljan, pa pove podatek o velikem številu najvišjih državnih priznanj in odlikovanj za njegovo delo. Drugi vidik pa vključuje tako imenovane Don Boskove sanje o krščanski Kitajski in Braziliji. Vemo, kako je propadel dogovor med kitajskim cesarjem in jezuiti, ter da se ta del sanj še ni uresničil. Brazilija pa je postala katoliška, k čemur so večinsko doprinesli misijonarji. Kakšen je pri tem delež očeta Ernesta, ne bomo nikoli izvedeli, je pa gotovo velik, saj je izvedel velik, medijsko zelo spremljan, projekt za dobrobit najrevnejšim otrokom.

POŽIG TABRA

28. maja 1944

Danijela Klinec

Iz krvi, prelite po kamnih požganih domov,
rdeča je roža svobode pognala.

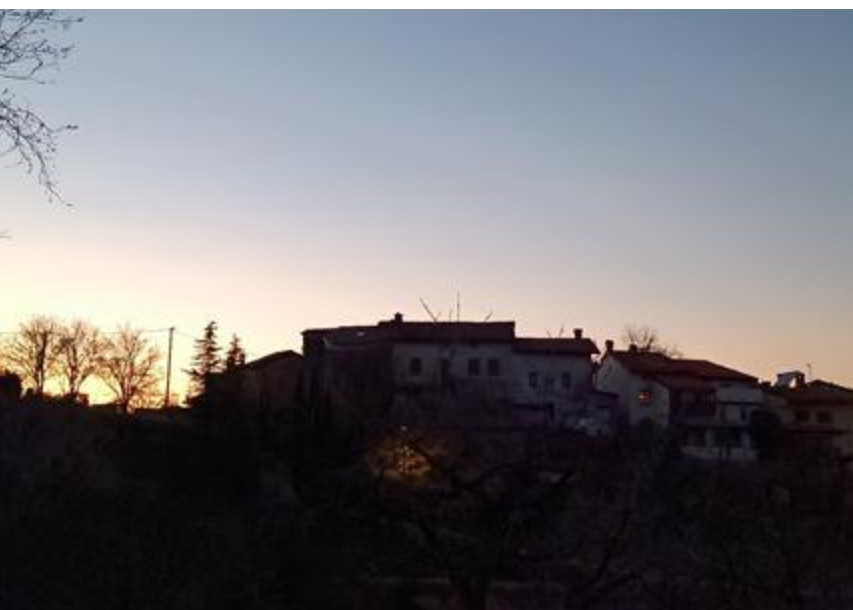
Letos, 28. maja 2024, bomo v Tabru obeležili osemdeseto obletnico požiga Tabra in pokola talcev. Dogodek je obeležen tudi na znamenju, ki so ga leta 1984 postavili krajanji v spomin žrtvam. Težko si lahko predstavljamo, pred kakšno kruto preizkušnjo so se takrat znašli naši sokrajani. Nekateri so ostali brez domov, nekateri brez svojih dragih. Nič hudega niso storili, utrpeli pa so življenjsko škodo.

Na prireditvi ob postavitvi spominskega obeležja sem sodelovala tudi sama. Štirje mladi Tabrci smo bili postavljeni na balkona, nadstrešek in na vrt nad bližnjo štirno, vse v okolici spominskega obeležja. Simbolizirali smo štiri strani neba in od tam smo drug za drugim recitirali svoje besedilo. Ta strašni dogodek, ta grozota iz vojnega časa,

ima posebno mesto v naših srcih, čeprav se mlajšim rodovom zdi nekoliko odmaknjena od njihovega dogajanja. Vse večjo težo žal dobiva tudi zaradi podobnih dogodkov in vojn v svetu. Na nas samih je, da mirimo sovraštvo in ga nadomeščamo s sporazumevanjem, z razumevanjem, z vživljanjem v drugega, s poslušanjem in pomočjo. Le tako si lahko obetamo boljši in mirnejši jutri.

Ali kot je nekoč napisal Simon Gregorčič v pesmi Siromak:

*Za vse je svet dovolj bogat
in srečni vsi bi bili,
ko kruh delil bi z bratom brat
s prav srčnimi čutili.*

Danijela Klinec

Jaz verujem v Te

Jaz verujem v Te,
tudi ko nisi bil sprejet,
ko v mrzlem, skromnem hlevčku
si moral uzreti svet.

Jaz verujem v Te,
tudi ko na križu si trpel,
ko te človek je ponižal,
iz trnja krono ti nadel.

Jaz verujem v Te,
ko si od mrtvih vstal,
ko kamen si težak odvalil,
nam svobodo dal.

Jaz verujem v Te,
ko neugleden si berač,
ko tavaš naokrog brez cilja,
ko si umazan postopač.

Jaz verujem v Te,
ko si na nebu in na tleh,
ko si v nebeški slavi,
ko si v zemeljskih smeteh ...

Jaz verujem v Te,
v Tvoje ranjeno srce,
v prebodene roke, noge,
verujem v tvoje ime.

Ilustracija: Vita Klara Kavčič

Kati Komel

Želim si, da bi me napajale besede

Želim si, da bi me napajale besede
romanov, pesmi, nežne in silovite,
v jezikih tujih ali v našem; skrite
modrosti večne v črkah abecede.

Besede, tudi bolj v vsakdan zavite:
pogovor z možem, pisemce sosede.
Čprav prav drobne in na videz blede,
naj polnijo mi struge valovite.

Med vsemi pa predvsem besede Božje
sestavljajo naj moj vsakdanji kruh.
Naj dajejo mi uteho in orožje,

ko svet za bolečino zdi se gluhi;
ko poln je užitkov, pa naj domotožje
po našem končnem domu vlije Duh.

Ilustracija: Alex Kavčič

Seznam top 5 knjig za marec-april 2024

Laura in Rebeka Zorn

Revija Mladje želi svojim bralcem ponuditi nekaj predlogov za napeto, poučno, zanimivo branje. Naši ustvarjalci so za ta mesec izbrali 5 knjig, ki vam jih ponujamo v branje. Knjige na seznamu so primerne za najmlajše, najstnike in tiste, ki bi radi prebrali nekaj novega. Uživajte ob prebiranju s seznama!

Katera knjiga je vaša najljubša? Izberete lahko samo eno!

Za naju je to nemogoče vprašanje. Najin seznam sva s težavo skrčili na najljubših 5. Rdeča nit? Nič posebnega, najverjetneje trenutek navdiha. Nekaj se nagiba v smer fantazije in filozofije, nekaj k biografijam in psihologiji. Upava, da boste na seznamu našli kakšno novo idejo.

Še zelo pomembno opozorilo: ne glede na vsebino (strogo) priporočava branje tiskane oblike knjige.

Slikanica

Deklica z vžigalicami,

Sanje, Ljubljana, 2021

Avtor: Hans Christian Andersen

Ilustrator: Polona Lovšin

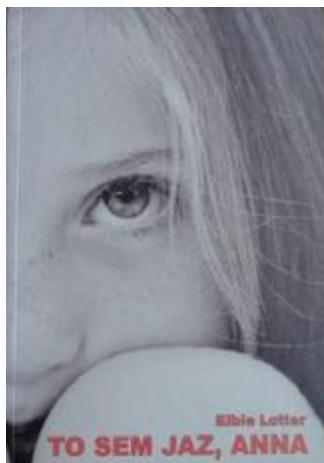
Ko boste naslednjič posegli po tej klasiki med pravljicami, izberite točno to. In če boste dovolj pozorni, vam bodo naslikani kraji morda celo malo znani. V naši hiši se je ta zgodba pre-malokrat prebrala. Najverjetneje zaradi svojega žalostnega konca, ampak, ali je res žalosten? Verjamem, da jo vsak vidi malo drugače, zato, dragi otroci, če je še ne poznate, jo morate obvezno prebrati. In, dragi odrasli, preberite jo še enkrat. Zagotovo vas ne bo pustila ravnodušne.

Jutri bom siten kot pes

Avtor: Nataša Konc Lorenzutti

Kratka proza »Jutri bom siten kot pes« je najnovejše delo znane slovenske pisateljice Nataše Konc Lorenzutti. Skrivnostno življenje hišnih ljubljencev vas bo posrkalo v branje, ki ga bo nemogoče prekiniti, dokler knjiga ne bo prebrana. Knjigo priporočam predvsem šolskim otrokom (9–14 let), vendar je s svojo lahkotno vsebino priljubljena tudi pri odraslih.

To sem jaz, Anna

Avtor: Elbie Lotter

Prozno delo Elbie Lotter »To sem jaz, Anna« je avtobiografski roman dekleta/ženske, ki je bila večji del svojega otroštva in najstništva žrtev pastorjevih zlorab. Anna se zaveda, da mora izstopiti z vlaka, ki jo pelje naravnost v pogubo, vendar se ji svobodno življenje vse bolj izmika. Knjigo bi zaradi kompleksne vsebine priporočala predvsem odraslim, starejšim od 18 let.

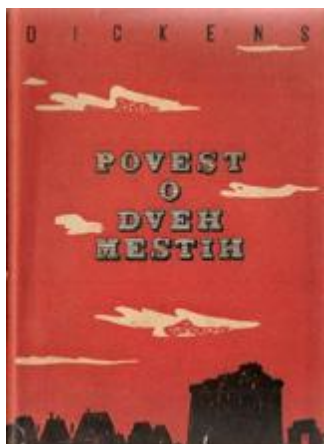
Vrnitev Mladega princa,

Družina, Ljubljana, 2020

Avtor: Alejandro Guillermo Roemmers

Ilustrator: Pietari Posti

»Kaj se zgodi, ko Mali princ začne odraščati?« V resnici si lahko vsak ustvari svoje nadaljevanje legendarne zgodbe o Malem princu. Ta knjiga je za vse, ki so si in si še želijo, da bi obstajal ta nekdo, ki bi si upal svojo verzijo prinčeve prihodnosti napisati in jo deliti z drugimi. Tudi domnevno nadaljevanje odpira globok filozofski pogled na (sodobni) svet z veliko mero avtorjeve ponižnosti in veselja, da je po dolgih letih upanja morda čisto zares uspel spoznati pravega Mladega princa.

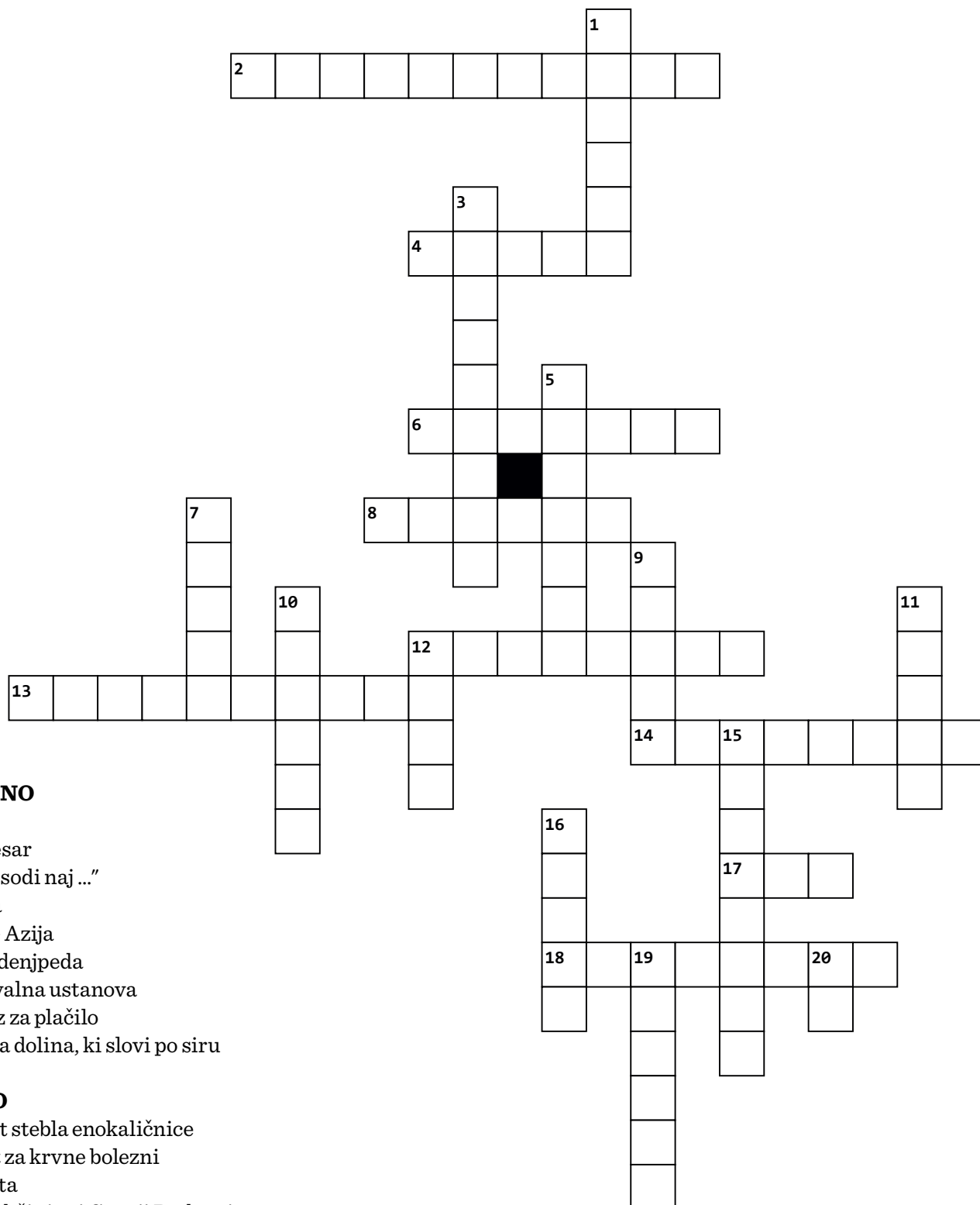

Povest o dveh mestih

Avtor: Charles Dickens

Več let sem poslušala priporočila in pohvale na račun te knjige. Sicer jo je precej težko najti, vendar sem lani imela to srečo, da mi je uspelo. Ne morem natančno razložiti, zakaj me je tako prevzela, vem pa, da sem si jo med branjem velikokrat samo prižela na prsi, zaprla oči in vsrkala vase vsak lik in vse njegovo/njeno delo.

NAGRADNA KRIŽANKA

VODORAVNO

- 2. Obrt
- 4. Rimski cesar
- 6. "Le čevlje sodi naj ..."
- 8. Del atoma
- 12. Evropa + Azija
- 13. Avtor Pedenjpeda
- 14. Raziskovalna ustanova
- 17. Star izraz za plačilo
- 18. Švicarska dolina, ki slovi po siru

NAVPIČNO

- 1. Notranjost stebila enokaličnice
- 3. Specialist za krvne bolezni
- 5. Samica kita
- 7. Obmejna občini pri Gornji Radgoni
- 9. Število oseb, ki so opisale Jezusovo življenje
- 10. Vaša najljubša revija
- 11. Vrednost, ki se najpogosteje pojavlja v nekimnožici
- 12. Grški bog
- 15. Otoška država v Indijskem oceanu
- 16. Rimski škof
- 19. Legenda nemškega smučarja Wasmeier
- 20. Igralec Pacino

NAGRADNA KRIŽANKA

Se radi bistríte z reševanjem ugank in raziskovanjem novih področij? Poleg vseh novosti imamo v tej številki Mladja za vas še nagradno križanko! Vaša naloga je, da poiščete vsa neznana gesla in nato rešeno križanko pošljete na naš naslov: revija.mladje@gmail.com. Tri srečneže čaka lepa nagrada! Se veselimo vaših odgovorov!

7. april 2024
Peka kruha v krušni
peči v Tabru

7. april 2024
obhajilo
21. april 2024
Birma

30. april 2024
Kresovanje v Tabru

26. maj 2024
Praznik Svete Trojice,
maša v Tabru

28. maj 2024
80. obletnica
požiga Tabra

2. junij 2024
Romanje na
Sveto goro

**GLASBENI
VEČERI
TABOR**

13. - 15. junij 2024

Mladje • revija župnij Dornberk in Prvačina • letnik 2 • številka 3 • april 2024 • **Urednika** Nuša Velišček in Luka Purgar • **Odgovorna oseba** Boštjan Toplikar • **Oblikovanje** Luka Purgar • **Lektura** Mojca Saksida • **Tisk** a-media d. o. o. • **Naklada** 325 izvodov
V tej številki so sodelovali Janko Harej, Jernejka Harej, Rajko Harej, Suzana Harej, Toni Harej, Danijela Klinec, Kati Komel, Danijel Kovačič, Eva Kovačič, Meta Mrevlje, Metka Šinigoj, Nuša Velišček, Sara Vodopivec, Laura Zorn, Rebeka Zorn, Člani ŽGS Dornberk, prvoobhajanci, birmanci • **Fotografije** Metka Šinigoj, Danijel Kovačič, Suzana Harej, Blaž Skočir, Danijela Klinec, arhiv animatorjev Dornberk, freepik.com, pexels.com, www.emperorcharles.org, svetniki.org • **Naslovnica** Luka Purgar

Mnenja avtorjev so osebna in ne izražajo nujno tudi stališča uradništva glasila. Uredništvo si pridružuje pravico, da po potrebi skrajša ali slogovno predela članke. Glasilo je brezplačno.

Pravno obvestilo

Mladje, revija župnij Dornberk in Prvačina (v nadaljevanju: Mladje), je pripravila in izdala Župnija Dornberk. Glasilo je namenjeno prebivalcem obeh župnij in sosednjih vasi ter je pripravljeno izključno z namenom podajanja informacij o dogajanju v župniji. Imetnik avtorskih pravic na vseh avtorskih delih, ki so na kakršenkoli način vključena v Mladje, je Župnija Dornberk. Vse pravice so pridržane.

Omejitev odgovornosti

Župnija Dornberk se bo trudila, da bodo podatki v internem glasilu pravilni in ažurni, vendar župnija Dornberk niti druga pravna ali fizična oseba, ki je sodelovala ali še sodeluje pri izdaji internega glasila, ne more biti odgovorna za navadno škodo, izgubljeni dobiček ali nepremoženjsko škodo, ki bi lahko uporabniku nastala zaradi uporabe internega glasila ali nezmožnosti uporabe le-tega.

Projekt sta podprli ŽUPNIJI DORNBERK IN PRVAČINA

Mladje je za vse.

Revijo, ki jo imaš v rokah, smo pripravili ljudje, ki si s pisanjem sploh ne služimo kruha. Želimo le, da bi lepe stvari, katerih smo bili deležni, delili z vami s pomočjo pisane besede.

Poznaš zanimivo zgodbo? Bi delil idejo za izlet? Poznaš recept, ki bi ga bilo vredno deliti? Organiziraš dogodek in bi rad, da se razširi glas? Te zanima fotografija in potrebuješ razstavni prostor?

Pomagaj nam pri izvedbi naslednje številke in piši na revija.mladje@gmail.com

